

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo prošireno vijeće)

15. listopada 2020.*

„Institucionalno pravo – Jedinstveni statut europskih zastupnika – Europski zastupnici izabrani u talijanskim izbornim jedinicama – Odluka br. 14/2018 u području mirovina koju je donio Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Ured predsjedništva Zastupničkog doma, Italija) – Izmjena iznosa mirovina talijanskih nacionalnih zastupnika – Posljedična izmjena iznosa mirovina određenih bivših europskih zastupnika izabranih u Italiji koju je proveo Europski parlament – Nadležnost autora akta – Obveza obrazlaganja – Stečena prava – Pravna sigurnost – Legitimna očekivanja – Pravo na vlasništvo – Proporcionalnost – Jednako postupanje”

U spojenim predmetima T-389/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 do T-414/19, T-416/19 do T-418/19, T-420/19 do T-422/19, T-425/19 do T-427/19, T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 do T-442/19, T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19 do T-454/19, T-463/19 i T-465/19,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, sa stalnom adresom u Milanu (Italija), i drugi tužitelji čija se imena navode u prilogu¹, koje zastupa M. Merola, *avocat*,

tužitelji,

protiv

Europskog parlamenta, koji zastupaju S. Seyr i S. Alves, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje napomena od 11. travnja 2019. i, što se tiče tužitelja u predmetu T-465/19, napomene od 11. lipnja 2019. koje je u slučaju svakog od tužitelja sastavio Parlament i koje se odnose na prilagodbu iznosa mirovina na koje tužitelji imaju pravo nakon stupanja na snagu Odluke br. 14/2018 Ufficija di Presidenza della Camera dei deputati 1. siječnja 2019.,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće),

u sastavu: J. Svenningsen, predsjednik, R. Barents, C. Mac Eochaidh (izvjestitelj), T. Pynnä i J. Laitenberger, suci,

tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 7. srpnja 2020.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: talijanski

¹ Popis drugih tužitelja priložen je samo verziji koja je dostavljena strankama.

Presudu

- 1 Tužitelji, bivši članovi Europskog parlamenta, koji su izabrani u Italiji, ili nadživjele osobe svojim tužbama traže od Općeg suda da poništi odluke Parlamenta kojima je izračun njihovih starosnih mirovina ili mirovina za nadživjele osobe prilagođen izračunu razine mirovina koje primaju članovi Zastupničkog doma Talijanske Republike i kojima je, ovisno o slučaju, smanjen iznos njihovih starosnih mirovina ili mirovina za nadživjele osobe.

I. Pravni okvir

A. Pravo Unije

- 2 Pravilnik o isplati troškova i naknada zastupnicima u Europskom parlamentu (u daljnjem tekstu: Pravilnik PEAM), u verziji koja je bila na snazi do 14. srpnja 2009., u Prilogu III. (u daljnjem tekstu: Prilog III.) predviđa, među ostalim:

„Članak 1.

1. Svi članovi Europskog parlamenta imaju pravo na starosnu mirovinu.

2. Dok se ne uspostavi konačni zajednički mirovinski sustav za sve članove Europskog parlamenta i u slučaju da nacionalni sustav ne predviđa mirovinu, ili u slučaju da iznos i/ili uvjeti predviđene mirovine nisu istovjetni onima koji se primjenjuju za članove nacionalnog parlamenta države članice za koju je izabran dotični član Parlamenta, isplaćuje se privremena starosna mirovina, na zahtjev dotičnog člana, iz proračuna Europske unije, dijela koji se odnosi na Parlament.

Članak 2.

1. Iznos i uvjeti privremene mirovine istovjetni su onima mirovine koju primaju članovi donjeg doma države članice za koju je izabran dotični član Parlamenta.

2. Svaki član na kojeg se primjenjuju odredbe članka 1. stavka 2. dužan je, pristupanjem tom sustavu, uplatiti u proračun Europske unije doprinos koji se izračunava na takav način da plaća jednak doprinos koji plaća član donjeg doma države članice u kojoj je izabran, u skladu s nacionalnim odredbama.

Članak 3.

1. Zahtjev za pristupanje tom sustavu privremene mirovine treba podnijeti u roku od 12 mjeseci od početka mandata dotične osobe.

Nakon što taj rok istekne, datum od kojeg pristupanje mirovinskom sustavu proizvodi učinke utvrđuje se na prvi dan mjeseca u kojem je zahtjev zaprimljen.

2. Zahtjev za mirovinu treba podnijeti u roku od šest mjeseci od stjecanja prava.

Nakon što taj rok istekne, datum od kojeg pravo na mirovinu proizvodi učinke utvrđuje se na prvi dan mjeseca u kojem je zahtjev zaprimljen.

[...]”

- 3 Statut zastupnika u Europskom parlamentu donesen je Odlukom Europskog parlamenta 2005/684/EZ, Euratom od 28. rujna 2005. o donošenju Statuta članova Europskog parlamenta (SL 2005., L 262, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 181., u daljnjem tekstu: Statut zastupnika), te je stupio na snagu 14. srpnja 2009., prvog dana sedmog saziva.
- 4 Članak 25. Statuta zastupnika određuje:
- „1. Članovi koji su prije stupanja na snagu ovog Statuta bili u Parlamentu te su bili ponovno izabrani mogu se odlučiti za nacionalni sustav koji se odnosi na naknadu, prijelaznu naknadu i mirovinu za vrijeme cjelokupnog trajanja mandata u Europskom parlamentu.
2. Ova plaćanja izvršavaju se iz proračuna države članice.
- [...]”
- 5 Članak 28. Statuta zastupnika predviđa:
- „1. Svako pravo na mirovinu koju je član stekao u skladu s nacionalnim rješenjima u vrijeme primjene ovog Statuta u cijelosti se zadržava.
- [...]”
- 6 Odlukom Predsjedništva Parlamenta od 19. svibnja i 9. srpnja 2008. donesene su mjere za provedbu Statuta zastupnika (SL 2009., C 159, str. 1., u daljnjem tekstu: Provedbene mjere) [neslužbeni prijevod].
- 7 Članak 49. Provedbenih mjera, koji se odnosi na prava na starosnu mirovinu, predviđa:
- „1. Zastupnici koji su izvršavali mandat tijekom najmanje jedne cijele godine imaju pravo, nakon isteka mandata, na doživotnu starosnu mirovinu koja se isplaćuje od prvog dana mjeseca nakon onog mjeseca u kojem su navršili 63 godine.
- Bivši članovi ili njihovi pravni zastupnici, osim u slučaju više sile, podnose zahtjeve za isplatu starosne mirovine u roku od šest mjeseci od stjecanja prava na mirovinu. Nakon tog roka, datum početka isplate starosne mirovine je prvi dan mjeseca u kojem je zahtjev primljen.
- [...] [neslužbeni prijevod]”
- 8 U skladu s njihovim člankom 73., Provedbene mjere stupile su na snagu na dan stupanja na snagu Statuta zastupnika, odnosno 14. srpnja 2009.
- 9 U članku 74. Provedbenih mjera pojašnjava se da, u skladu s prijelaznim odredbama predviđenim u njihovoj glavi IV. i osobito člankom 75. tih provedbenih mjera (u daljnjem tekstu: članak 75.), Pravilnik PEAM prestaje vrijediti na dan stupanja na snagu Statuta zastupnika.
- 10 Članak 75., koji se osobito odnosi na starosnu mirovinu, određuje:
- „1. Mirovina za nadživjele osobe, invalidska mirovina, dodatna invalidska mirovina za uzdržavanu djecu i starosna mirovina koje su dodijeljene na temelju priloga I., II. i III. Pravilnika PEAM nastavljaju se isplaćivati u skladu s tim priložima osobama koje su primale ta davanja prije datuma stupanja na snagu Statuta.

Ako bivši član koji prima invalidsku mirovinu umre nakon 14. srpnja 2009., mirovina za nadživjele osobe isplaćuje se njegovom bračnom drugu, stalnom izvanbračnom partneru ili uzdržavanoj djeci, podložno uvjetima iz Priloga I. PEAM pravilima.

2. Prava na starosnu mirovinu koja su stečena do datuma stupanja na snagu Statuta zadržavaju se u skladu s prethodno navedenim Prilogom III. Osobe koje su stekle prava u tom mirovinskom sustavu imaju pravo na mirovinu koja se izračunava na temelju njihovih prava stečenih u skladu s prethodno navedenim Prilogom III. ako ispunjavaju uvjete koji se u tu svrhu predviđaju nacionalnim zakonodavstvom dotične države članice i ako podnesu zahtjev iz članka 3. stavka 2. prethodno navedenog Priloga III.”

- 11 Naposljetku, članak 75. treba tumačiti u vezi s uvodnom izjavom 7. tih provedbenih mjera, u kojoj se navodi:

„Osim toga, važno je u prijelaznim odredbama osigurati da osobe koje imaju pravo na određena davanja dodijeljena na temelju Pravilnika PEAM mogu nastaviti ostvarivati to pravo nakon stavljanja izvan snage tog pravilnika, u skladu s načelom [zaštite] legitimnih očekivanja. Valja također zajamčiti poštovanje prava na mirovinu stečenih na temelju Pravilnika PEAM prije stupanja na snagu Statuta. K tomu, potrebno je uzeti u obzir poseban sustav primjenjiv na zastupnike na koje će se, tijekom prijelaznog razdoblja i u pogledu financijskih uvjeta izvršavanja mandata, primjenjivati nacionalni sustavi države članice u kojoj su izabrani, u skladu s člankom 25. ili člankom 29. Statuta.”

B. Talijansko pravo

- 12 Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Ured predsjedništva Zastupničkog doma, Italija) 12. srpnja 2018. donio je Odluku br. 14/2018 čiji je cilj novo utvrđivanje iznosa doživotnih naknada i proporcionalnog dijela doživotne naknade iz mirovinskih prava, kao i mirovina za nadživjele osobe, koje se odnose na godine izvršavanja mandata do 31. prosinca 2011. (u daljnjem tekstu: Odluka br. 14/2018).

- 13 Članak 1. Odluke br. 14/2018 predviđa:

„1. Od 1. siječnja 2019. iznosi doživotnih naknada, onih izravnih i onih za nadživjele osobe, i proporcionalnog dijela doživotne naknade iz mirovinskih prava, one izravne i one za nadživjele osobe, na koje su prava stečena na temelju pravilnika koji je bio na snazi 31. prosinca 2011., izračunavaju se u skladu s novim uvjetima predviđenim ovom odlukom.

2. Novi izračun iz prethodnog stavka izvršava se množenjem iznosa osobnog doprinosa s faktorom pretvorbe koji se odnosi na dob zastupnika na datum na koji je stekao pravo na doživotnu naknadu ili proporcionalni dio iz mirovinskih prava.

3. Primjenjuju se faktori pretvorbe iz tablice 1. Priloga ovoj odluci.

4. Iznos doživotnih naknada, onih izravnih i onih za nadživjele osobe, i proporcionalnog dijela doživotne naknade iz mirovinskih prava, one izravne i one za nadživjele osobe, koji se ponovno izračunavaju u skladu s ovom odlukom, ni u kojem slučaju ne može premašivati iznos doživotne naknade, one izravne ili one za nadživjele osobe, ili proporcionalnog dijela doživotne naknade iz mirovinskih prava, onih izravnih ili onih za nadživjele osobe, koji se za svakog zastupnika predviđa pravilnikom koji je na snazi na datum početka parlamentarnog mandata.

5. Iznos doživotnih naknada, onih izravnih i onih za nadživjele osobe, i proporcionalnog dijela doživotne naknade iz mirovinskih prava, one izravne i one za nadživjele osobe, koji se ponovno izračunavaju u skladu s ovom odlukom, ni u kojem slučaju ne može biti manji od iznosa izračunanog

množenjem iznosa osobnih doprinosa koje je uplatio zastupnik koji je izvršavao parlamentarni mandat samo tijekom 17. saziva, koji je ponovno utvrđen u skladu s člankom 2. ove odluke, s faktorom pretvorbe koji odgovara dobi od 65 godina i primjenjuje se od 31. prosinca 2018.

6. Ako je nakon novog izračuna koji je izvršen u skladu s ovom odlukom novi iznos doživotnih naknada, onih izravnih i onih za nadživjele osobe, i proporcionalnog dijela doživotne naknade iz mirovinskih prava, one izravne i one za nadživjele osobe, smanjen za više od 50 % u odnosu na iznos doživotne naknade, one izravne ili one za nadživjele osobe, ili proporcionalnog dijela doživotne naknade iz mirovinskih prava, one izravne ili one za nadživjele osobe, koji se za svakog zastupnika predviđaju pravilnikom koji je na snazi na datum početka parlamentarnog mandata, minimalni iznos utvrđen na temelju stavka 5. povećava se za pola.

7. Ured predsjedništva, na prijedlog zastupničkog kolegija kvestora, može za najviše 50 % povećati iznos doživotnih naknada, onih izravnih i onih za nadživjele osobe, i proporcionalnog dijela doživotne naknade iz mirovinskih prava, one izravne i one za nadživjele osobe, koji se ponovno izračunavaju u skladu s ovom odlukom, u korist osoba koje su to zatražile i koje su ispunile sljedeće uvjete:

- (a) ne primaju drugi godišnji dohodak u iznosu većem od godišnjeg iznosa socijalne pomoći, osim dohodaka ostvarenih, neovisno po kojoj osnovi, od nekretnine koja je glavno mjesto stanovanja;
- (b) boluju od teških bolesti koje zahtijevaju primjenu neophodnih terapija, potkrijepljenih odgovarajućim dokumentima koje su izdale javne zdravstvene ustanove, ili pak pate od bolesti na temelju kojih nadležna tijela priznaju 100-postotnu invalidnost.

8. Podnositelj zahtjeva treba podnijeti dokumentaciju koja potkrepljuje da su ispunjeni uvjeti iz stavka 7. u trenutku podnošenja zahtjeva i, nakon toga, najkasnije 31. prosinca svake godine.”

II. Okolnosti spora

- 14 Tužitelji, Maria Teresa Coppo Gavazzi i druge fizičke osobe čija se imena navode u prilogu, bivši su članovi Europskog parlamenta izabrani u Italiji, ili su, kad je riječ o Vandi Novati, Mariji Di Meo, Ledi Frittelli, Mirelli Musoni, Jitki Frantovoj i Idi Panusi, u predmetima T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19, T-427/19 i T-453/19, nadživjeli bračni drugovi bivših europskih zastupnika izabranih u toj državi članici. Svatko od njih ima pravo na starosnu mirovinu ili mirovinu za nadživjele osobe.
- 15 U skladu s pravilima iz Odluke br. 14/2018, 1. siječnja 2019. smanjen je iznos mirovine određenog broja bivših talijanskih zastupnika (ili mirovine njihovih nadživjelih bračnih drugova).
- 16 Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Pravosudno vijeće Zastupničkog doma, Italija) trenutačno ispituje zakonitost Odluke br. 14/2018, nakon što su talijanski nacionalni zastupnici na koje se odnose navedena smanjenja podnijeli tužbu protiv te nacionalne odluke.
- 17 Dodavanjem napomene na obračunske isprave o mirovini za siječanj 2019. Parlament je obavijestio tužitelje o činjenici da se iznos njihove mirovine može izmijeniti provedbom Odluke br. 14/2018 i da taj novi izračun eventualno može dovesti do povrata neopravdano isplaćenih iznosa.
- 18 Naime, Parlament smatra da je bio dužan primijeniti Odluku br. 14/2018 i stoga ponovno izračunati iznos mirovina tužiteljâ s obzirom na članak 2. stavak 1. Priloga III. koji predviđa da su „[i]znos i uvjeti privremene [starosne] mirovine istovjetni onima mirovine koju primaju članovi donjeg doma parlamenta države članice za koju je izabran dotični član Parlamenta” (u daljnjem tekstu: pravilo istovjetne mirovine).

- 19 Nedatiranom napomenom načelnika Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika Glavne uprave (GU) za financije Parlamenta, priloženom obračunskim ispravama o mirovini tužiteljâ za veljaču 2019., Parlament je obavijestio potonje tužitelje da je njegova pravna služba, mišljenjem br. SJ-0836/18 od 11. siječnja 2019., potvrdila da je Odluka br. 14/2018 automatski primjenjiva na njihovu situaciju (u daljnjem tekstu: mišljenje pravne službe). U toj se napomeni dodalo da će Parlament, čim primi potrebne informacije od Camere dei deputati (Zastupnički Dom, Italija), obavijestiti tužitelje o novom utvrđivanju iznosa njihove mirovine i izvršiti povrat eventualne razlike u sljedećih 12 mjeseci. Naposljetku, u toj se napomeni tužitelje obavijestilo da će se konačno utvrđivanje iznosa njihove mirovine odrediti formalnim aktom protiv kojeg se može podnijeti žalba na temelju članka 72. Provedbenih mjera ili tužba za poništenje na temelju članka 263. UFEU-a.
- 20 Napomenama od 11. travnja 2019. (u pogledu Luigija Andree Florija u predmetu T-465/19 u daljnjem tekstu: nacrt odluke), načelnik Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije Parlamenta obavijestio je tužitelje da će se, kao što je to najavio u svojoj napomeni iz veljače 2019., iznos njihove mirovine smanjiti, u skladu s člankom 2. stavkom 1. Priloga III., do iznosa na koji su smanjene slične mirovine koje se u Italiji isplaćuju bivšim nacionalnim zastupnicima Zastupničkog doma u skladu s Odlukom br. 14/2018. U navedenim napomenama pojašnjalo se i da će se iznos mirovina tužiteljâ od travnja 2019. (s retroaktivnim učinkom od 1. siječnja 2019.) prilagoditi u skladu s planovima za utvrđivanje novih iznosa mirovina dostavljenim u prilogu tim dopisima. Konačno, u tim se napomenama tužiteljima odredio rok od 30 dana od njihova primitka da podnesu svoje primjedbe. Ako ne podnesu takve primjedbe, učinci tih napomena smatrat će se konačnim i podrazumijevat će, među ostalim, povrat neopravdano isplaćenih iznosa za razdoblje od siječnja do ožujka 2019.
- 21 Osim L. A. Florija u predmetu T-465/19, nijedan tužitelj nije podnio takve primjedbe, tako da su učinci napomena iz točke 20. ove presude postali konačni u pogledu tih tužitelja.
- 22 Porukom elektroničke pošte od 14. svibnja 2019. L. A. Florio podnio je primjedbe nadležnoj službi Parlamenta.
- 23 Dopisom od 11. lipnja 2019. (u daljnjem tekstu: konačna odluka) načelnik Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije Parlamenta naveo je da primjedbe koje je L. A. Florio podnio ne sadržavaju elemente koji mogu opravdati reviziju stajališta Parlamenta, koje je izneseno u nacrtu odluke. Posljedično, iznos mirovina i plan povrata neopravdano isplaćenih iznosa koji iz toga proizlazi, koji su ponovno izračunani i dostavljeni u prilogu navedenom nacrtu odluke, postali su konačni na datum dostave konačne odluke.

III. Postupak i zahtjevi stranaka

- 24 Tužbama podnesenim tajništvu Općeg suda 27. lipnja (predmeti T-389/19 do T-393/19), 28. lipnja (predmeti T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 do T-414/19, T-416/19 i T-417/19), 1. srpnja (predmeti T-435/19, T-436/19, T-438/19 do T-442/19, T-444/19 do T-446/19), 2. srpnja (predmeti T-421/19, T-422/19, T-425/19 do T-427/19, T-429/19 do T-432/19), 3. srpnja (T-418/19, T-420/19, T-448/19, T-450/19 do T-453/19), 4. srpnja (predmeti T-454/19 i T-463/19) i 5. srpnja 2019. (predmet T-465/19) tužitelji su pokrenuli ovaj postupak.
- 25 Parlament je 10. srpnja (T-389/19 do T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 do T-414/19, T-416/19 i T-417/19) i 18. srpnja 2019. (predmeti T-418/19, T-420/19 do T-422/19, T-425/19 do T-427/19, T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 do T-442/19, T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19 do T-454/19, T-463/19 i T-465/19), na temelju članka 68. stavka 1. Poslovnika Općeg suda, zatražio spajanje predmeta.

- 26 Parlament je 19. srpnja (predmeti T-389/19 do T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 i T-410/19) i 22. srpnja 2019. (predmeti T-411/19 do T-414/19 i T-416/19 do T-418/19, T-420/19 do T-422/19, T-425/19 do T-427/19, T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 do T-442/19, T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19 do T-454/19, T-463/19 i T-465/19), na temelju članka 69. točke (c) Poslovnika, zatražio prekid postupaka dok Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Pravosudno vijeće Zastupničkog doma) ne donese odluku o valjanosti Odluke br. 14/2018.
- 27 Parlament je 11. rujna (predmeti T-391/19 i T-392/19), 12. rujna (predmet T-389/19), 13. rujna (predmet T-393/19), 16. rujna (predmeti T-394/19, T-403/19, T-410/19, T-412/19 i T-416/19), 17. rujna (predmeti T-397/19, T-398/19, T-409/19 i T-414/19), 18. rujna (predmeti T-390/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-418/19, T-420/19 do T-422/19, T-425/19, T-429/19 do T-431/19, T-436/19 i T-438/19), 19. rujna (predmeti T-426/19, T-427/19, T-435/19, T-439/19, T-442/19, T-445/19 i T-446/19), 20. rujna (predmeti T-432/19, T-440/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19 i T-463/19), 23. rujna (predmeti T-441/19, T-444/19, T-452/19 i T-465/19) i 24. rujna 2019. (predmet T-453/19) podnio odgovore na tužbe.
- 28 Opći sud je 27. rujna (predmeti T-389/19 i T-390/19), 30. rujna (predmeti T-391/19 do T-394/19, T-397/19 i T-398/19), 1. listopada (predmeti T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 i T-409/19 do T-411/19), 2. listopada (predmeti T-412/19 do T-414/19, T-416/19 do T-418/19, T-420/19 do T-422/19 i T-430/19 do T-432/19), 3. listopada (predmeti T-425/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 do T-442/19, T-444/19 do T-446/19, T-448/19 i T-450/19 do T-454/19) i 4. listopada 2019. (predmeti T-426/19, T-427/19, T-429/19, T-463/19 i T-465/19) pitao stranke o mogućnosti, s jedne strane, da se utvrdi manji broj oglednih predmeta među 84 slična predmeta o kojima je tada odlučivao i, s druge strane, da se stoga prekinu postupci u drugim predmetima dok odluka kojom se završava postupak u predmetima koji su utvrđeni kao ogledni predmeti ne postane pravomoćna. Osim toga, Opći sud je zatražio od Parlamenta da dostavi cijeli Pravilnik PEAM.
- 29 Parlament je 15. listopada (predmet T-452/19), 18. listopada (predmeti T-389/19, T-390/19, T-410/19 do T-414/19, T-416/19, T-418/19, T-420/19 i T-421/19), 22. listopada (predmeti T-391/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-417/19, T-422/19 i T-430/19 do T-432/19), 24. listopada (predmeti T-425/19 do T-427/19, T-429/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 do T-442/19, T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-453/19 i T-454/19) i 28. listopada 2019. (predmeti T-463/19 i T-465/19) odgovorio na pitanje Općeg suda i dostavio cjelovitu verziju Pravilnika PEAM.
- 30 Tužitelji su 21. listopada 2019. odgovorili na pitanje Općeg suda.
- 31 Odlukama od 4. studenoga (predmeti T-389/19 do T-394/19, T-397/19 i T-398/19), od 5. studenoga (predmeti T-403/19 i T-404/19), od 6. studenoga (predmeti T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-414/19 i T-416/19), od 7. studenoga (predmeti T-410/19 do T-412/19, T-417/19, T-418/19 i T-420/19), od 8. studenoga (predmeti T-413/19, T-421/19, T-422/19 i T-425/19), od 11. studenoga (predmeti T-426/19, T-427/19, T-429/19 do T-431/19 i T-452/19), od 12. studenoga (predmeti T-432/19, T-435/19 i T-436/19), od 13. studenoga (predmeti T-438/19 do T-442/19, T-444/19 do T-446/19 i T-448/19), od 14. studenoga (predmeti T-450/19, T-451/19, T-453/19 i T-454/19) i od 15. studenoga 2019. (predmeti T-463/19 i T-465/19), i nakon izmjene sastava vijeća Općeg suda, predmeti su dodijeljeni osmom vijeću.
- 32 Dopisima od 5. i 28. studenoga 2019. Parlament je obavijestio Opći sud o smrti Luigija Caligarisa, tužitelja u predmetu T-435/19. S obzirom na te okolnosti, Opći sud je 2. prosinca 2019. pitao tužiteljeva zastupnika koje daljnje mjere namjerava poduzeti u postupku. Zastupnik L. Caligarisa obavijestio je 20. prosinca 2019. Opći sud da njegova udovica, Paola Chiaramello, namjerava nastaviti

postupak. Zastupnik P. Chiaramello obavijestio je 30. rujna 2020. Opći sud o smrti svoje klijentice. Zastupnik P. Chiaramello obavijestio je 7. listopada 2020. Opći sud da Enrico Caligaris i Valentina Caligaris, nasljednici P. Chiaramello, namjeravaju nastaviti postupak.

- 33 Opći sud je 28. studenoga 2019. odlučio da nije potrebna druga razmjena podnesaka.
- 34 Opći sud je 3. prosinca (predmet T-389/19), 4. prosinca (predmeti T-390/19 do T-394/19), 5. prosinca (predmeti T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 do T-412/19, T-418/19, T-420/19 do T-422/19, T-425/19 do T-427/19, T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19 i T-438/19 do T-441/19), 6. prosinca (predmeti T-413/19, T-414/19, T-416 i T-417/19), 9. prosinca (predmeti T-442/19, T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 i T-465/19) i 10. prosinca 2019. (predmeti T-452/19 i T-453/19) zatražio od tužitelja da zauzmu stajalište o zahtjevu za prekid postupka koji je podnio Parlament.
- 35 Opći sud je 3. prosinca (predmet T-389/19), 4. prosinca (predmeti T-390/19 do T-394/19), 5. prosinca (predmeti T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 do T-412/19, T-418/19, T-420/19 do T-422/19, T-425/19 do T-427/19, T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19 i T-438/19 do T-441/19), 6. prosinca (predmeti T-413/19, T-414/19, T-416/19 i T-417/19), 9. prosinca (predmeti T-442/19, T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 i T-465/19) i 10. prosinca 2019. (predmeti T-452/19 i T-453/19), zatražio od stranaka da zauzmu stajalište o mogućnosti spajanja predmeta T-389/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 do T-418/19, T-420/19 do T-422/19, T-425/19 do T-427/19, T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 do T-442/19, T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19 do T-454/19, T-463/19 i T-465/19.
- 36 Parlament je 16. prosinca (predmeti T-389/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 i T-409/19 do T-414/19, T-416/19 i T-417/19), 17. prosinca (predmeti T-418/19, T-420/19 do T-422/19, T-425/19 do T-427/19, T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 do T-442/19, T-444/19 i T-445/19) i 19. prosinca 2019. (predmeti T-446/19, T-448/19, T-450/19 do T-454/19, T-463/19 i T-465/19) podnio svoja očitovanja o prijedlogu o spajanju.
- 37 Dopisom od 18. prosinca 2019. tužitelj u predmetu T-389/19 zatražio je od Općeg suda da izmijeni svoju odluku od 28. studenoga 2019. i da mu omogući da podnese repliku.
- 38 Tužitelji su 8. siječnja 2020., osim onih o kojima je riječ u predmetima T-409/19 i T-446/19, podnijeli svoja očitovanja o zahtjevu za prekid postupka koji je podnio Parlament.
- 39 Tužitelji su 9. siječnja 2020. podnijeli svoja očitovanja o prijedlogu o spajanju.
- 40 Predsjednik osmog vijeća odlučio je 16. siječnja (predmeti T-389/19 do T-393/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-410/19 do T-414/19, T-418/19 i T-420/19) i 17. siječnja (predmeti T-394/19, T-409/19, T-416/19, T-417/19, T-421/19, T-422/19, T-425/19 do T-427/19, T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 do T-442/19, T-444/19 do T-446/19, T-448/19, T-450/19 do T-454/19, T-463/19 i T-465/19) da neće prekinuti postupak.
- 41 Odlukom predsjednika osmog vijeća Općeg suda od 21. siječnja 2020. ovi predmeti i predmet T-415/19, Laroni/Parlament, spojeni su u svrhu pisanog i usmenog dijela postupka i donošenja odluke kojom se završava postupak, u skladu s člankom 68. Poslovnika.
- 42 Opći sud je 23. siječnja 2020. zatražio od Parlamenta da podnese sve pripremljene dokumente za donošenje članka 75. i Priloga III. Osim toga, Opći sud je postavio pitanje Parlamentu o njegovoj upravnoj praksi u području plaća i mirovina. Parlament je odgovorio na pitanje i 11. veljače 2020. dostavio pripremljene dokumente.

- 43 Tužitelji su 4. ožujka 2020., na temelju članka 106. stavka 2. Poslovnika, zatražili da se održi rasprava.
- 44 Predsjednik osmog vijeća odlučio je 20. travnja 2020. dati prednost pri odlučivanju ovim predmetima, u skladu s člankom 67. stavkom 2. Poslovnika.
- 45 Dopisom od 30. travnja 2020. Parlament je obavijestio Opći sud o smrti Giulietta Chiese, tužitelja u predmetu T-445/19. S obzirom na te okolnosti, Opći sud je 8. svibnja 2020. pitao tužiteljeva zastupnika koje daljnje mjere namjerava poduzeti u postupku. Zastupnik G. Chiese obavijestio je 8. lipnja 2020. Opći sud da njegova udovica, Fiammetta Cucurnia, namjerava nastaviti postupak.
- 46 Opći sud je 30. travnja 2020. zatražio od stranaka da zauzmu stajalište o mogućnosti spajanja ovih predmeta i predmeta T-415/19, Laroni/Parlament, sa spojenim predmetima T-345/19, Santini/Parlament, T-346/19, Ceravolo/Parlament, T-364/19, Moretti/Parlament, T-365/19, Capraro/Parlament, T-366/19, Sboarina/Parlament, T-372/19, Cellai/Parlament, T-373/19, Gatti/Parlament, T-374/19, Wuhrrer/Parlament, T-375/19, Pisoni/Parlament i T-385/19, Mazzone/Parlament, kao i s predmetima T-519/19, Forte/Parlament, i T-695/19, Falqui/Parlament, u svrhu usmenog dijela postupka.
- 47 Opći sud je 15. svibnja 2020. na prijedlog osmog vijeća i na temelju članka 28. Poslovnika odlučio uputiti predmet proširenom sastavu suda.
- 48 Opći sud je 19. svibnja 2020. postavio strankama pitanja o različitim aspektima ovih predmeta.
- 49 Parlament i tužitelji podnijeli su 2. lipnja odnosno 3. lipnja 2020. svoja očitovanja o prijedlogu o spajanju u svrhu usmenog dijela postupka, koji je naveden u točki 46. ove presude.
- 50 Predsjednik osmog vijeća odlučio je 5. lipnja 2020. spojiti ove predmete i predmet T-415/19, Laroni/Parlament, sa spojenim predmetima T-345/19, Santini/Parlament, T-346/19, Ceravolo/Parlament, T-364/19, Moretti/Parlament, T-365/19, Capraro/Parlament, T-366/19, Sboarina/Parlament, T-372/19, Cellai/Parlament, T-373/19, Gatti/Parlament, T-374/19, Wuhrrer/Parlament, T-375/19, Pisoni/Parlament, i T-385/19, Mazzone/Parlament, kao i s predmetima T-519/19, Forte/Parlament, i T-695/19, Falqui/Parlament, u svrhu usmenog dijela postupka.
- 51 Tužitelji i Parlament odgovorili su 17. lipnja 2020. na pitanja koja im je Opći sud postavio 19. svibnja 2020.
- 52 Dopisom od 1. srpnja 2020. tužitelji su zatražili od Općeg suda da produlji vrijeme za njihova izlaganja. Opći sud je 3. srpnja 2020. djelomično prihvatio taj zahtjev.
- 53 Dopisom od 2. srpnja 2020. Parlament je obavijestio Opći sud o smrti J. Frantove, tužiteljice u predmetu T-427/19. Dopisima od 13. srpnja 2020. i 5. kolovoza 2020. zastupnik J. Frantove također je obavijestio Opći sud o smrti svoje klijentice i naveo da je proslijedio Općem sudu sve potrebne informacije o nasljeđivanju i daljnjim mjerama koje namjerava poduzeti u postupku. Zastupnik J. Frantove obavijestio je 16. rujna 2020. Opći sud da Daniela Concardia, tužiteljčina nasljednica, namjerava nastaviti postupak.
- 54 Izlaganja stranaka i njihovi odgovori na pisana i usmena pitanja Općeg suda saslušani su na raspravi održanoj 7. srpnja 2020.
- 55 Nakon što su stranke saslušane, predsjednik osmog vijeća odlučio je odlukom od 8. listopada 2020. odvojiti predmet T-415/19, Laroni/Parlament, od ostalih predmeta, u skladu s člankom 68. stavkom 3. Poslovnika.

- 56 Tužitelji, osim L. A. Florija u predmetu T-465/19, od Općeg suda zahtijevaju da:
- utvrdi da su napomene od 11. travnja 2019. navedene u točki 20. ove presude nepostojeće ili da ih poništi;
 - naloži Parlamentu povrat svih neopravdano zadržanih iznosa uvećanih za zakonske kamate od dana zadržavanja do isplate te naloži Parlamentu da postupi po presudi i poduzme sve potrebne korake, radnje i mjere kako bi zajamčio trenutačnu i potpunu uspostavu prvotnog iznosa mirovinskog davanja;
 - naloži Parlamentu snošenje troškova.
- 57 U predmetu T-465/19 L. A. Florio od Općeg suda zahtijeva da:
- utvrdi da su nacrt odluke i svaka prethodna mjera, povezana ili naknadna, nepostojeći ili da ih poništi;
 - naloži Parlamentu povrat svih neopravdano zadržanih iznosa uvećanih za zakonske kamate od dana zadržavanja do isplate te naloži Parlamentu da postupi po presudi i poduzme sve potrebne korake, radnje i mjere kako bi zajamčio trenutačnu i potpunu uspostavu prvotnog iznosa mirovinskog davanja;
 - naloži Parlamentu snošenje troškova.
- 58 Parlament od Općeg suda zahtijeva da:
- tužbe djelomično odbaci kao nedopuštene i djelomično odbije kao neosnovane;
 - naloži tužiteljima snošenje troškova.

IV. Pravo

A. Predmet tužbi i nadležnost Općeg suda

- 59 Najprije valja istaknuti da su tužitelji u svojem zahtjevu izričito naveli da ne namjeravaju osporavati zakonitost Odluke br. 14/2018 u okviru predmetnih tužbi.
- 60 Međutim, zastupnik tužiteljâ na raspravi je naveo da se poziva na izlaganje Maurizija Paniza, odvjetnika tužiteljâ u spojenim predmetima Santini i dr./Parlament, T-345/19, T-346/19, T-364/19 do T-366/19, T-372/19 do T-375/19 i T-385/19.
- 61 Budući da je M. Paniz ipak osporavao valjanost Odluke br. 14/2018 prilikom svojeg izlaganja i da je tijekom usmenog dijela postupka podnio dokaze u potporu toj tezi, valja podsjetiti na ograničenja nadležnosti Općeg suda u okviru tužbe koja se temelji na članku 263. UFEU-a.
- 62 U tom pogledu, u skladu s člankom 263. UFEU-a, sud Europske unije nije nadležan za odlučivanje o zakonitosti akta koji je donijelo nacionalno tijelo (vidjeti u tom smislu rješenje od 28. veljače 2017., NF/Europsko vijeće, T-192/16, EU:T:2017:128, t. 44. i navedenu sudsku praksu).
- 63 S obzirom na tu sudsku praksu, ocjena zakonitosti Odluke br. 14/2018 nije u nadležnosti Općeg suda.

- 64 Štoviše, Opći sud ističe da dokazi koje je M. Paniz podnio tijekom usmenog dijela postupka i na koje se pozivao na raspravi nemaju utjecaj na ishod predmetne tužbe. S jedne strane, M. Paniz dostavio je primjerak Odluke br. 2/2020 od 22. travnja 2020. kojom je Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Pravosudno vijeće Zastupničkog doma) djelomično poništio članak 1. stavak 7. Odluke br. 14/2018. Međutim, to poništenje u ovom slučaju nema nikakvu posljedicu jer Parlament nije primio zahtjev da na tužitelje primijeni, i stoga nije primijenio, pravila istovjetna onima iz članka 1. stavka 7. Odluke br. 14/2018. S druge strane, M. Paniz dostavio je i primjerak izreke presude od 25. lipnja 2020. Commissione contenziosa del senato (Povjerenstvo za sporove Senata, Italija). Međutim, predmet je te presude Odluka br. 6/2018 Ufficija di Presidenza del Senato (Ured predsjedništva Senata, Italija), a ne Odluka br. 14/2018. Nije sporno da je Parlament, u skladu s onim što je propisano u članku 2. stavku 1. Priloga III., ipak primijenio samo pravila istovjetna onima iz Odluke br. 14/2018. Naposljetku, Opći sud utvrđuje da je Parlament na raspravi potvrdio da će u budućnosti primjenjivati svaku izmjenu talijanskog prava, a osobito Odluke br. 14/2018, koja može proizaći iz postupaka koji su u tijeku pred Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Pravosudno vijeće Zastupničkog doma), u skladu s pravilom istovjetne mirovine.
- 65 Iako na temelju članka 263. UFEU-a Opći sud stoga ne može provesti nadzor valjanosti Odluke br. 14/2018, s druge je strane nadležan za ispitivanje zakonitosti akata Parlamenta. Stoga u okviru predmetnih tužbi za poništenje Opći sud može provjeriti povređuju li se člankom 75. i člankom 2. stavkom 1. Priloga III., koji uvodi pravilo istovjetne mirovine, pravna pravila Unije veće pravne snage. Jednako tako, Opći sud može ispitati jesu li odredbe Odluke br. 14/2018 koje Parlament primjenjuje, na temelju pravila istovjetne mirovine, u skladu s pravom Unije. Konačno, Opći sud je također nadležan osigurati da se napomenama od 11. travnja 2019., navedenim u točki 20. ove presude i, kad je riječ o L. A. Floriju u predmetu T-465/19, konačnom odlukom poštuje pravo Unije.

B. Dopuštenost tužbe u predmetu T-453/19, Panusa/Parlament

- 66 Parlament je na raspravi istaknuo nedopuštenost tužbe u predmetu T-453/19, Panusa/Parlament, jer pobijana odluka koja se odnosila na tužiteljicu nije utjecala na njezine interese. Naime, ta odluka nije dovela ni do kakvog smanjenja iznosa mirovine koju prima tužiteljica.
- 67 I. Panusa odgovorila je, također na raspravi, da ona unatoč svemu i dalje ima pravni interes.
- 68 U tom pogledu, prema ustaljenoj sudskoj praksi, tužba za poništenje koju podnosi fizička ili pravna osoba dopuštena je samo ako tužitelj ima interes da se pobijani akt poništi. Takav pravni interes pretpostavlja da poništenje pobijanog akta može samo po sebi imati pravne posljedice i da tužba tako može svojim rezultatom donijeti korist osobi koja ju je podnijela (vidjeti presudu od 27. ožujka 2019., Canadian Solar Emea i dr./Vijeće, C-237/17 P, EU:C:2019:259, t. 75. i navedenu sudsku praksu). Pravni interes mora biti postojeći i stvaran te se ocjenjuje na dan podnošenja tužbe. Takvo stanje međutim treba trajati do donošenja sudske odluke ili će se postupak obustaviti (presuda od 7. lipnja 2007., Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, t. 42.).
- 69 U ovom je slučaju Parlament tvrdio, a da mu nitko nije proturječio, da pobijana odluka nije dovela ni do kakvog smanjenja iznosa mirovine koju prima tužiteljica.
- 70 Stoga poništenje pobijane odluke koja se odnosi na I. Panusu ne može samo po sebi donijeti korist toj tužiteljici. Prema tome, tužbu u predmetu T-453/19, Panusa/Parlament, treba odbaciti kao nedopuštenu.

C. Meritum

- 71 U prilog svojoj tužbi za poništenje tužitelji ističu četiri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na nenadležnosti autora napomena od 11. travnja 2019., navedenih u točki 20. ove presude, i konačne odluke (u daljnjem tekstu zajedno nazvane: pobijane odluke), kao i povredi obveze obrazlaganja. Drugi tužbeni razlog temelji se na nepostojanju pravne osnove i pogrešnoj primjeni članka 75. Treći tužbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava u kvalifikaciji Odluke br. 14/2018 i pogrešnoj primjeni „odredbe o poštovanju zakona” predviđene u članku 75. stavku 2. Četvrti tužbeni razlog temelji se na povredi načelâ pravne sigurnosti, zaštite legitimnih očekivanja, proporcionalnosti i jednakog postupanja, kao i na povredi prava na vlasništvo.
- 72 Opći sud smatra da je, prije nego što ispita osnovanost tih tužbenih razloga, primjereno ispitati zahtjev tužiteljâ da pobijane odluke proglasi nepostojećim.
- 73 U tom pogledu, prema ustaljenoj sudskoj praksi, u odnosu na akte institucija Unije načelno vrijedi predmnjeva zakonitosti i oni stoga proizvode pravne učinke čak i kada sadržavaju nepravilnosti, sve dok se ne ponište ili ne stave izvan snage (vidjeti presude od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 48. i od 9. prosinca 2014., Lucchini/Komisija, T-91/10, EU:T:2014:1033, t. 70. i navedenu sudsku praksu).
- 74 Međutim, kao iznimka od tog načela, akti koji sadržavaju nepravilnost čija je ozbiljnost toliko očita da je pravni poredak Unije ne može trpjeti trebaju se smatrati kao da ne proizvode nikakav pravni učinak, pa ni privremeni, odnosno smatrati pravno nepostojećima. Cilj je te iznimke održati ravnotežu između dviju temeljnih potreba, koje su ponekad suprotne, kojima mora udovoljiti pravni poredak, a to su pravna sigurnost i zakonitost (vidjeti presude od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 49. i od 9. prosinca 2014., Lucchini/Komisija, T-91/10, EU:T:2014:1033, t. 71. i navedenu sudsku praksu).
- 75 Ozbiljnost posljedica koje su povezane s utvrđenjem nepostojanja akta institucije Unije zahtijeva da, zbog razloga pravne sigurnosti, to utvrđenje bude ograničeno na slučajeve koji su stvarno ekstremni (vidjeti presude od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 50. i od 9. prosinca 2014., Lucchini/Komisija, T-91/10, EU:T:2014:1033, t. 72. i navedenu sudsku praksu).
- 76 Konačno, valja još podsjetiti da se nepravilnosti zbog kojih sud Unije može smatrati određeni akt pravno nepostojećim razlikuju od nezakonitosti čije utvrđenje načelno dovodi do poništenja akata koji podliježu nadzoru zakonitosti predviđenom Ugovorom zbog njihove ozbiljnosti i očitosti, a ne zbog njihove prirode. Naime, akti koji sadržavaju nepravilnosti čija je ozbiljnost toliko očita da utječe na njihove ključne uvjete trebaju se smatrati pravno nepostojećim (vidjeti presudu od 9. rujna 2011., dm-drogerie markt/OHIM – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, t. 86.).
- 77 Međutim, nepravilnosti na koje se pozivaju tužitelji ne doimaju se tako ozbiljnima da bi se pobijane odluke morale smatrati pravno nepostojećim, i to zbog razloga navedenih u nastavku.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na nenadležnosti autora pobijanih odluka i povredi obveze obrazlaganja

- 78 Prvi tužbeni razlog sadržava dva dijela. Prvi dio odnosi se na nenadležnost autora pobijanih odluka. Drugi dio odnosi se na nedostatak u obrazloženju.

a) Prvi dio prvog tužbenog razloga, koji se odnosi na nenadležnost autora pobijanih odluka

- 79 U okviru prvog dijela tužitelji u prvom prigovoru tvrde da je pobijane odluke trebalo donijeti Predsjedništvo Parlamenta, a ne načelnik Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije Parlamenta. To se rješenje nalaže, prema mišljenju tužiteljâ, osobito s obzirom na članak 11.a stavak 6. i članak 25. stavak 3. Poslovnika Parlamenta, koji je bio primjenjiv u trenutku nastanka činjenica, odnosno tijekom osmog saziva (u daljnjem tekstu: Poslovnik). Tužitelji smatraju da te dvije odredbe Predsjedništvu Parlamenta dodjeljuju opću nadležnost u pogledu financijskih prava zastupnika. Iz tog je razloga Predsjedništvo Parlamenta donijelo Pravilnik PEAM. Ta opća nadležnost Predsjedništva Parlamenta potvrđuje se i u prvoj uvodnoj izjavi Provedbenih mjera, u kojoj se pojašnjava da je „provođenje financijskih aspekata Statuta [zastupnika] u potpunosti u nadležnosti Predsjedništva”. Međutim, prema mišljenju tužiteljâ, Predsjedništvo Parlamenta nikad nije donijelo odluku o smanjenju njihovih prava na mirovinu. S obzirom na te elemente, prava na mirovinu tužiteljâ iznova je izračunalo tijelo koje za to nema nikakvu nadležnost, odnosno načelnik Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije Parlamenta, tako da su pobijane odluke nezakonite.
- 80 Tužitelji u drugom prigovoru tvrde da su pobijane odluke nezakonite i zbog toga što, suprotno onomu što predviđa članak 28. Poslovnika, nisu bile predmet ocjene ili analize koju provodi kolegij kvestora. U tom pogledu tužitelji tvrde da Parlament nije mogao primijeniti samo Odluku br. 14/2018 i da je nužno morao provesti dodatne postupke kako bi izračunao novi iznos prava na mirovinu. Ta je prilagodba u provedbi Odluke br. 14/2018 na razini Unije ipak trebala biti, prema mišljenju tužiteljâ, predmet internih ocjena, na temelju savjetovanja s tijelima nadležnim u području prava zastupnika, i nije se smjela prenijeti na odjel Parlamenta.
- 81 Parlament zahtijeva da se prvi dio prvog tužbenog razloga odbije kao neosnovan.
- 82 Što se tiče prvog prigovora, stranke se slažu u pogledu činjenice da, u skladu s člankom 25. stavkom 3. Poslovnika, Predsjedništvo Parlamenta uređuje financijska, organizacijska i administrativna pitanja koja se odnose na zastupnike na prijedlog glavnog tajnika Parlamenta ili kluba zastupnika. Međutim, Parlament smatra da ta odredba ograničava rad Predsjedništva na donošenje općih i apstraktnih pravila, a ne na donošenje pojedinačnih odluka. Suprotno tomu, tužitelji smatraju da je pobijane odluke, iako su pojedinačni akti, trebalo donijeti na temelju navedenog članka 25. stavka 3.
- 83 U tom pogledu iz ustaljene sudske prakse proizlazi da članak 25. stavak 3. Poslovnika dodjeljuje opću nadležnost Predsjedništvu Parlamenta, osobito u području financijskih pitanja koja se odnose na zastupnike. Ta je odredba stoga osnova na temelju koje Predsjedništvo, na prijedlog glavnog tajnika Parlamenta ili kluba zastupnika, može donijeti pravila u pogledu navedenih pitanja (vidjeti u tom smislu presudu od 18. listopada 2011., Purvis/Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, t. 64. i navedenu sudsku praksu).
- 84 Osim toga, već se presudilo da je cilj Provedbenih mjera, koje je donijelo Predsjedništvo Parlamenta, kao što proizlazi iz njihove uvodne izjave 3., osobito zamijeniti Pravilnik PEAM koji se odnosi na troškove i naknade zastupnika u Parlamentu. U tom smislu, Provedbene mjere uređuju financijska pitanja koja se odnose na zastupnike u smislu članka 25. stavka 3. Poslovnika (presuda od 29. studenoga 2017., Montel/Parlament, T-634/16, neobjavljena, EU:T:2017:848, t. 50. i 51.).
- 85 Iako Predsjedništvo Parlamenta stoga ima nadležnost za donošenje općih i apstraktnih pravila na temelju članka 25. stavka 3. Poslovnika i, iz sličnih razloga, na temelju članka 11.a stavka 6. Poslovnika, to ipak ne znači da je nadležan i za donošenje pojedinačnih odluka u području financijskih pitanja koja se odnose na zastupnike.

- 86 Suprotno tomu, upravi Parlamenta može se dodijeliti takva nadležnost, a da se pritom ne povrijedi članak 25. stavak 3. Poslovnika, kad Predsjedništvo te institucije utvrdi njezina ograničenja i način izvršavanja (vidjeti u tom smislu rješenje od 6. rujna 2018., Bilde/Parlament, C-67/18 P, neobjavljeno, EU:C:2018:692, t. 36. i 37.).
- 87 K tomu, uzimajući u obzir tu podjelu nadležnosti između Predsjedništva Parlamenta i uprave te institucije, već se presudilo, konkretno, da pojedinačna odluka kojom se utvrđuju prava na mirovinu zastupnikâ nije samo odluka koja se provodi u okviru ograničene nadležnosti, u smislu da ta uprava nema nikakvu diskrecijsku ovlast pri utvrđivanju prava na mirovinu, nego i da je isključivo deklarativna u pogledu sadržaja tih prava (vidjeti u tom smislu presudu od 18. listopada 2011., Purvis/Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, t. 38.).
- 88 Posljedično, Parlamentu se ničim ne zabranjuje da svojoj upravi dodijeli nadležnost za donošenje pojedinačnih odluka, osobito u području prava na mirovinu i u području utvrđivanja iznosa mirovina. Međutim, u ovom slučaju treba provjeriti ima li načelnik Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije Parlamenta takvu nadležnost.
- 89 U tom pogledu članak 73. stavak 3. Uredbe (EU, Euratom) 2018/1046 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. srpnja 2018. o financijskim pravilima koja se primjenjuju na opći proračun Unije, o izmjeni uredaba (EU) br. 1296/2013, (EU) br. 1301/2013, (EU) br. 1303/2013, (EU) br. 1304/2013, (EU) br. 1309/2013, (EU) br. 1316/2013, (EU) br. 223/2014, (EU) br. 283/2014 i Odluke br. 541/2014/EU te o stavljanju izvan snage Uredbe (EU, Euratom) br. 966/2012 (SL 2018., L 193., str. 1. i ispravak SL 2018., L 294, str. 45.) predviđa da svaka institucija Unije u skladu s uvjetima iz svojeg poslovnika delegira dužnosti dužnosnika za ovjeravanje osoblju na odgovarajućoj razini. Ona u svojim internim administrativnim pravilima navodi osoblje kojem delegira te dužnosti, opseg delegiranih ovlasti te mogu li osobe kojima su ovlasti delegirane te ovlasti dalje delegirati na druge osobe.
- 90 Međutim, u odgovoru na pisano pitanje Općeg suda, Parlament je naveo, pri čemu je podnio dokaze u prilog svojim navodima, da je načelnik Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije te institucije imenovan dužnosnikom za ovjeravanje na osnovi daljnjeg delegiranja za proračunsku liniju 1030, koja se odnosi na starosne mirovine iz Priloga III. Pravilniku PEAM, Odlukom FINS/2019-01 glavnog direktora za financije Parlamenta od 23. studenoga 2018. Osim toga, u skladu s člankom 73. stavkom 3. Uredbe 2018/1046, u Odluci FINS/2019-01 izričito se navodi da se na temelju tog daljnjeg delegiranja nadležnosti načelniku Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije Parlamenta odobrava da, među ostalim, preuzima proračunske i pravne obveze, potvrđuje rashode i odobrava plaćanja, ali i da sastavlja procjene iznosâ potraživanja, utvrđuje dodijeljena prava čiji je povrat potrebno osigurati i izdaje naloge za povrat.
- 91 Štoviše, nije sporno da načelnik Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije te institucije nije izmijenio pravila utvrđena Provedbenim mjerama i Pravilnikom PEAM, koja je donijelo Predsjedništvo Parlamenta, nego ih je samo proveo. Osim toga, pitanje je li u ovom slučaju potonji načelnik poštovao odredbe tih dvaju akata ocijenit će se u nastavku u okviru ispitivanja drugih tužbenih razloga.
- 92 Suprotno onomu što tvrde tužitelji, načelnik Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije Parlamenta stoga je bio nadležan za donošenje pobijanih odluka.
- 93 Što se tiče drugog prigovora, argument tužiteljâ prema kojem se trebalo savjetovati s kvestorima prije donošenja pobijanih odluka valja odbiti kao neosnovan.

- 94 Točno je da, kao što na to pravilno podsjećaju tužitelji, članak 28. Poslovnika predviđa da su „kvestori nadležni za administrativna i financijska pitanja koja se izravno odnose na zastupnike u skladu sa smjernicama koje utvrdi Predsjedništvo te za druge zadaće koje im se dodijele”. Međutim, tu odredbu treba tumačiti s obzirom na članak 25. stavak 8. Poslovnika, u kojem se pojašnjava da „Predsjedništvo donosi smjernice za kvestore i može od njih zahtijevati da izvršavaju određene zadaće”.
- 95 Iz pismena tužiteljâ pak uopće ne proizlazi da je Predsjedništvo donijelo smjernice ili utvrdilo posebne zadaće, u smislu članka 25. stavka 8. i članka 28. Poslovnika, kojima se nalaže da se savjetuje s kvestorima prije donošenja pobijanih odluka ili, općenitije, da su ti kvestori trebali biti autori pobijanih odluka, iako je riječ o pojedinačnim odlukama. Stoga se Parlamentu ne može prigovoriti da se nije savjetovao s kvestorima jer se to ni u jednom tekstu nije zahtijevalo u takvim okolnostima.
- 96 Konačno, tužitelji prigovaraju Parlamentu da je pri primjeni Odluke br. 14/2018 prilagodio tu odluku kako bi uzeo u obzir osobnu situaciju svakog tužitelja u svrhu izračuna novog iznosa mirovina. Međutim, takva prilagodba Odluke br. 14/2018 trebala je biti predmet internih ocjena, na temelju savjetovanja s tijelima nadležnim u području prava zastupnika, i nije se smjela prenijeti odjelu Parlamenta.
- 97 Čak i da je Parlament prilagodio Odluku br. 14/2018, što će se ispitivati u okviru drugih tužbenih razloga u nastavku, u svakom je slučaju dovoljno podsjetiti da je, kao što se to navodi u točkama 90. do 95. ove presude, načelnik Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije Parlamenta bio nadležan za donošenje pobijanih odluka i da nije bila predviđena nikakva obveza prethodnog savjetovanja s kolegijem kvestora.
- 98 Prema tome, prvi dio prvog tužbenog razloga treba odbiti kao neosnovan.

b) Drugi dio prvog tužbenog razloga, koji se odnosi na povredu obveze obrazlaganja

- 99 U okviru drugog dijela tužitelji tvrde da pobijane odluke nisu obrazložene jer je Parlament samo potvrdio da se Odluka br. 14/2018 automatski primjenjuje na razini Unije a da nije jasno iznio rasuđivanje koje je dovelo do tog zaključka i pritom se pogrešno oslonio na članak 75. Štoviše, Parlament je povrijedio i obvezu obrazlaganja jer prije donošenja tih odluka Predsjedništvo Parlamenta ili kvestori nisu proveli detaljnu internu analizu ni ocjenu. K tomu, tužitelji tvrde da se čini da se te odluke temelje na mišljenju pravne službe. Međutim, to mišljenje nije navedeno u pobijanim odlukama niti im je priloženo. Naposljetku, tužitelji prigovaraju Parlamentu, s jedne strane, da nije analizirao u kojoj mjeri retroaktivna primjena manje povoljnog mirovinskog sustava može biti u skladu s pravom Unije i, s druge strane, da je samo potvrdio da nije nadležan za ispitivanje valjanosti Odluke br. 14/2018. U tom je smislu Parlament povrijedio članak 296. UFEU-a i članak 41. stavak 2. točku (c) Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).
- 100 Parlament zahtijeva da se drugi dio prvog tužbenog razloga odbije kao neosnovan.
- 101 U tom pogledu valja podsjetiti da obrazloženje koje se zahtijeva člankom 296. drugim stavkom UFEU-a i člankom 41. stavkom 2. točkom (c) Povelje treba prilagoditi prirodi predmetnog akta te treba jasno i nedvosmisleno odražavati rasuđivanje institucije, autora akta, kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo da se upoznaju s opravdanjima poduzete mjere, a nadležnom sudu da izvrši svoj nadzor. U obrazloženju nije potrebno podrobno navoditi sve relevantne činjenične i pravne okolnosti, s obzirom na to da se pitanje ispunjava li obrazloženje zahtjeve iz članka 296. drugog stavka UFEU-a mora ocjenjivati ne samo s obzirom na tekst obrazloženja, nego i na njegov kontekst i na sva pravna pravila kojima se uređuje predmetno područje (vidjeti u tom smislu presudu od 17. ožujka 2011., AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, t. 58. i navedenu sudsku praksu). Što se konkretno tiče obrazloženja pojedinačnih odluka, obveza obrazlaganja takvih odluka ima stoga za cilj, osim omogućavanja sudskog nadzora, također pružiti zainteresiranim osobama dovoljnu količinu informacija kako bi mogle

ustanoviti je li odluka zahvaćena nedostatkom koji bi omogućio da joj se osporava valjanost (vidjeti presudu od 10. studenoga 2017., Icap i dr./Komisija, T-180/15, EU:T:2017:795, t. 287. i navedenu sudsku praksu).

- 102 U ovom slučaju valja provjeriti jesu li pobijane odluke, osim one koja se odnosi na L. A. Florija, čija će se zakonitost ispitivati u točkama 108. i 109. u nastavku, valjano obrazložene u smislu sudske prakse navedene u točki 101. ove presude.
- 103 U tom pogledu Opći sud ističe da se u prvom odjeljku pobijanih odluka navodi da je Ured predsjedništva Zastupničkog doma donio Odluku br. 14/2018, koja predviđa da se od 1. siječnja 2019. smanji iznos mirovina koje se odnose na godine izvršavanja mandata do 31. prosinca 2011.
- 104 U drugom odjeljku pobijanih odluka upućuje se na članak 75., ali i na članak 2. stavak 1. Priloga III. koji predviđa da iznos i uvjeti privremene mirovine trebaju biti istovjetni onima mirovine koju primaju članovi donjeg doma države članice u kojoj su izabrani. U pobijanim odlukama tako se izričito navodi njihova pravna osnova.
- 105 U trećem odjeljku pobijanih odluka pojašnjava se da, s obzirom na donošenje Odluke br. 14/2018 i odredbe iz točke 104. ove presude, iznos mirovina tužiteljâ treba u skladu s time prilagoditi tako da odgovara iznosu mirovina koje Zastupnički dom isplaćuje svojim članovima. U tom pogledu u pobijanim odlukama upućuje se na napomenu načelnika Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije Parlamenta, koja je priložena obračunskim ispravama o mirovini tužiteljâ za veljaču 2019. i u kojoj je taj načelnik najavio da će obavijestiti tužitelje o novom utvrđivanju iznosa njihove mirovine i izvršiti povrat eventualne razlike u sljedećih 12 mjeseci.
- 106 U četvrtom i petom odjeljku pobijanih odluka tužitelje se obavijestilo da će se iznos njihove mirovine od travnja 2019. izračunavati u skladu s planovima za utvrđivanje novih iznosa mirovina priloženim tim odlukama. Osim toga, navedeni su neopravdano isplaćeni iznosi za razdoblje od siječnja do ožujka 2019. i pojašnjeno je kako Parlament namjerava osigurati njihov povrat.
- 107 Naposljetku, u šestom do osmom odjeljku pobijanih odluka tužitelje se obavještava o mogućnosti da podnesu svoje primjedbe u roku od 30 dana. Navodi se i da će, ako ne podnesu takve primjedbe u navedenom roku, pobijane odluke postati konačne i da se u takvom slučaju protiv njih može podnijeti tužba za poništenje pred Općim sudom na temelju članka 263. UFEU-a. Konačno, navode mogućnost podnošenja pisane žalbe glavnom tajniku Parlamenta na temelju članka 72. stavka 1. Provedbenih mjera.
- 108 Što se tiče konkretno L. A. Florija u predmetu T-465/19, Opći sud ističe da se u konačnoj odluci samo navodi, kao prvo, da Parlament nije nadležan za to da dovede u pitanje valjanost Odluke br. 14/2018, kao drugo, da je mišljenje pravne službe dokument koji je dostupan javnosti na internetskoj stranici te institucije i, kao treće, da primjedbe koje je L. A. Florio podnio 14. svibnja 2019. ne sadržavaju elemente koji mogu opravdati reviziju stajališta iznesenog u nacrtu odluke. Tako se pojašnjava da su, posljedično, iznos njegove mirovine i plan povrata koji iz toga proizlazi, koji su ponovno izračunani i dostavljeni u prilogu navedenom nacrtu odluke, postali konačni na datum dostave konačne odluke. Naposljetku, u konačnoj odluci navodi se mogućnost podnošenja tužbe za poništenje protiv te odluke na temelju članka 263. UFEU-a, navodi se mogućnost podnošenja pritužbe Europskom ombudsmanu na temelju članka 228. UFEU-a ako L. A. Florio smatra da se u pogledu njega nepravilno postupilo te se napominje da se može podnijeti pisana žalba glavnom tajniku Parlamenta na temelju članka 72. stavka 1. Provedbenih mjera.
- 109 Stoga, iako je istina da je konačna odluka nedovoljno potkrijepljena, ispitivanje poštovanja obveze obrazlaganja ne može se ograničiti samo na taj dokument. Prema sudskoj praksi navedenoj u točki 101. ove presude, to ispitivanje također treba uzeti u obzir činjenični i pravni kontekst u kojem je donesena konačna odluka. Taj je pristup još relevantniji jer se, s jedne strane, u konačnoj odluci

izričito upućuje na nacrt odluke i jer, s druge strane, L. A. Florio u svojoj tužbi bez razlikovanja upućuje na taj nacrt odluke i konačnu odluku. Stoga valja uzeti u obzir, u pogledu L. A. Florija u predmetu T-465/19, i elemente navedene u točkama 103. do 107. ove presude.

- 110 Točno je, kao što to tvrde tužitelji, da su razlozi zbog kojih je Parlament smatrao da se pravila iz Odluke br. 14/2018 primjenjuju i na njih stvarno navedeni samo u mišljenju pravne službe. Tako u točkama 9. do 14. i točki 16. tog mišljenja Parlament u biti objašnjava da se u Prilogu III. ne uspostavlja autonomni mirovinski sustav, u smislu da je ta institucija dužna, na temelju pravila istovjetne mirovine, primjenjivati pravila iz Odluke br. 14/2018.
- 111 Jednako tako, tužitelji pravilno tvrde da mišljenje pravne službe nije navedeno ni priloženo pobijanim odlukama ili, kad je riječ o L. A. Floriju u predmetu T-465/19, nacrtu odluke.
- 112 Međutim, ta dva utvrđenja tužiteljâ ne dokazuju da je Parlament povrijedio obvezu obrazlaganja predviđenu člankom 296. UFEU-a i člankom 41. stavkom 2. točkom (c) Povelje.
- 113 Obveza obrazlaganja ne zahtijeva da se navedu sve relevantne činjenične i pravne okolnosti, osobito kad se pobijane odluke donose, kao u ovom slučaju, u kontekstu s kojim je adresat upoznat.
- 114 U tom pogledu tužitelji sami priznaju da se mišljenje pravne službe navodi u napomeni načelnika Odjela za plaće i socijalna prava zastupnika GU-a za financije Parlamenta koja je priložena obračunskim ispravama o mirovini za veljaču 2019. Doista, s jedne strane, navedena napomena upućena je svim tužiteljima i, s druge strane, u pobijanoj odluci ili, kad je riječ o L. A. Floriju u predmetu T-465/19, u nacrtu odluke izričito se upućuje na tu napomenu.
- 115 Tužitelji su mogli zatražiti pristup mišljenju pravne službe. Osim toga, konačna odluka sadržava izravnu poveznicu na internetsku stranicu Parlamenta na kojoj je to mišljenje dostupno javnosti. U svakom slučaju valja utvrditi da su svi tužitelji priložili navedeno mišljenje svojoj tužbi.
- 116 Iz tih elemenata proizlazi da su tužitelji mogli slobodno pristupiti mišljenju pravne službe i da su bili u potpunosti upoznati s njegovim sadržajem prije podnošenja tužbi. Na taj su se način mogli raspitati o sadržaju tog mišljenja kako bi bolje razumjeli pobijane odluke.
- 117 Iz svih tih razmatranja proizlazi da je Parlament jasno i jednoznačno iznio razloge zbog kojih je primijenio pravila iz Odluke br. 14/2018 i donio pobijane odluke. K tomu, tužitelji su se mogli pozvati na svoja prava pred Općim sudom, kao što to osobito dokazuje sadržaj njihovih činjeničnih i pravnih argumenata iznesenih u okviru predmetne tužbe. Stoga valja smatrati da su pobijane odluke u dovoljnoj mjeri obrazložene.
- 118 Naposljetku, valja podsjetiti da obveza obrazlaganja predstavlja bitnu postupovnu pretpostavku, koja se mora razlikovati od pitanja osnovanosti obrazloženja, koje se odnosi na materijalnu zakonitost spornog akta. Naime, obrazloženje odluke sastoji se od formalnog navođenja razloga na kojima se ta odluka temelji. To obrazloženje može biti dovoljno čak i kad navodi pogrešne razloge (vidjeti presudu od 31. svibnja 2018., Korwin-Mikke/Parlament, T-352/17, EU:T:2018:319, t. 20. i navedenu sudsku praksu). Prigovori i argumenti čiji je cilj osporiti osnovanost akta stoga nisu relevantni u okviru tužbenog razloga koji se temelji na nepostojanju obrazloženja ili njegovoj nedostatnosti (vidjeti presudu od 19. prosinca 2019., ZQ/Komisija, T-647/18, neobjavljenu, EU:T:2019:884, t. 120. i navedenu sudsku praksu).
- 119 Prema tome, nije relevantan argument tužiteljâ prema kojem prije donošenja pobijanih odluka Predsjedništvo Parlamenta ili kvestori nisu proveli detaljnu internu analizu ni ocjenu jer se ne odnosi na obrazloženje pobijanih odluka. U svakom slučaju, taj je argument proglašen neosnovanim u okviru prvog dijela prvog tužbenog razloga.

120 Jednako tako, ne mogu se prihvatiti argumenti tužiteljâ prema kojima je Parlament, kao prvo, opravdao primjenu Odluke br. 14/2018 u pogledu njih tako što se pogrešno oslonio na članak 75., kao drugo, nakon mišljenja pravne službe proglasio da je nenadležan za nadzor zakonitosti Odluke br. 14/2018 i, kao treće, trebao provjeriti, iako to nije učinio, je li navodno automatska i retroaktivna primjena Odluke br. 14/2018 u pogledu tužiteljâ u skladu s pravom Unije i osobito odredbama Povelje. Naime, takvi argumenti nisu povezani s obvezom obrazlaganja. Osnovanost tih argumenata ipak će se ispitati u nastavku u okviru drugih tužbenih razloga.

121 Posljedično, valja odbiti drugi dio prvog tužbenog razloga, a time i prvi tužbeni razlog u cijelosti.

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na nepostojanju valjane pravne osnove i pogrešnoj primjeni članka 75. Provedbenih mjera

122 U potporu drugom tužbenom razlogu tužitelji u biti tvrde da pobijane odluke nemaju valjanu pravnu osnovu. Naime, Prilog III. kao takav više nije primjenjiv. Usto, članak 75. ne ovlašćuje Parlament da izmijeni postupanje prema svojim bivšim zastupnicima na za njih nepovoljniji način. Naprotiv, cilj je potonje odredbe očuvati stečena prava tih bivših zastupnika. Stoga se, prema njihovu mišljenju, pobijane odluke pogrešno temelje na Prilogu III. i navedenom članku 75.

123 U svakom slučaju, tužitelji tvrde da je Parlament počinio tešku pogrešku u primjeni članka 75. Naime, ta odredba onemogućuje Parlamentu da smanji iznos mirovina bivših zastupnika. Usto, upućivanje na nacionalno pravo, predviđeno u Prilogu III., bilo je primjenjivo samo u trenutku kad je bivši zastupnik odlučio pristupiti mirovinskom sustavu uvedenom tim prilogom, a ne naknadno, kako bi se izmijenila pravila izračuna tih mirovina. Naposljetku, valja po analogiji uzeti u obzir članak 29. Statuta zastupnika koji propise država članica koji odstupaju od odredbi tog statuta u području starosnih mirovina ograničava na razdoblje koje ne može biti dulje od dvaju parlamentarnih saziva.

124 Konačno, u odgovoru na pisano pitanje Općeg suda tužitelji su naveli da će istaknuti prigovor nezakonitosti članka 2. stavka 1. Priloga III. ako taj članak treba tumačiti na način da dopušta Parlamentu da dovede u pitanje situacije koje su konačno utvrđene. Naime, prema mišljenju tužiteljâ, takva mogućnost protivna je članku 28. Statuta zastupnika.

125 Parlament zahtijeva da se drugi tužbeni razlog odbije kao neosnovan.

126 Opći sud najprije ističe da je, u skladu s člankom 74. Provedbenih mjera, Pravilnik PEAM prestao vrijediti na dan stupanja na snagu Statuta zastupnika, odnosno 14. srpnja 2009. Međutim, odstupanjem od tog pravila, članak 74. Provedbenih mjera, u vezi s njihovim člankom 75., kao prijelaznu odredbu zadržava na snazi osobito pravilo istovjetne mirovine predviđeno u Prilogu III. Prema tome, valja utvrditi da odredbe tog priloga nisu stavljene izvan snage te da se i dalje primjenjuju, u ovom slučaju u pogledu tužiteljâ.

127 Taj se zaključak ne dovodi u pitanje argumentom tužiteljâ koji se temelji na analognoj primjeni članka 29. Statuta zastupnika. Točno je da članak 29. Statuta zastupnika predviđa da su propisi koje su donijele države članice, odstupanjem od odredbi navedenog statuta, osobito u području starosne mirovine, i dalje primjenjivi tijekom prijelaznog razdoblja koje ne može biti dulje od trajanja dvaju parlamentarnih saziva. Međutim, iz tog se članka, koji se odnosi na propise država članica, ne može zaključiti da je i Parlament prisiljen ograničiti svako odstupanje od Statuta zastupnika u području starosnih mirovina na maksimalno razdoblje koje obuhvaća dva saziva. Čak i da se vremensko ograničenje predviđeno u članku 29. Statuta zastupnika može primijeniti na članke 74. i 75., zbog toga se ni u kojem slučaju ne bi mogla poništiti ta dva članka niti bi to posljedično moglo dovesti do poništenja pobijanih odluka. Naime, između stupanja na snagu Provedbenih mjera i datuma donošenja pobijanih odluka nije proteklo razdoblje u trajanju dvaju saziva, odnosno deset godina. Provedbene mjere stupile su na snagu 14. srpnja 2009., dok su pobijane odluke donesene 11. travnja 2019. i

11. lipnja 2019. kad je riječ o L. A. Floriju u predmetu T-465/19. Prema tome, čak i da se vremensko ograničenje predviđeno u članku 29. Statuta zastupnika moglo analogno primijeniti na članke 74. i 75., ta primjena ni u kojem slučaju ne bi imala učinak u ovom predmetu.

- 128 Nakon tih pojašnjenja, Opći sud smatra da je primjereno pojasniti područje primjene članka 75. prije nego što se ispituju drugi argumenti tužiteljâ.

a) Područje primjene članka 75. Provedbenih mjera

- 129 Opći sud ističe da članak 75. sadržava dva stavka. Iako se članak 75. stavak 1. prvi podstavak i članak 75. stavak 2. oboje odnose na prava na starosnu mirovinu bivših zastupnika, njihova područja primjene odnose se na situaciju bivših zastupnika koji su počeli primati svoju mirovinu prije stupanja na snagu Statuta zastupnika, odnosno 14. srpnja 2009., i na situaciju bivših zastupnika koji su počeli primati svoju mirovinu nakon tog datuma.
- 130 S jedne strane, članak 75. stavak 1. prvi podstavak primjenjuje se na bivše zastupnike koji su počeli primati svoju starosnu mirovinu prije stupanja na snagu Statuta zastupnika. U skladu s tekстом te odredbe, ti su bivši zastupnici nakon tog datuma i dalje obuhvaćeni mirovinskim sustavom uspostavljenim Prilogom III. Stoga se izračun i isplata njihove starosne mirovine temelje na pravilima iz tog priloga.
- 131 S druge strane, prvom rečenicom članka 75. stavka 2. jamči se da se prava na starosnu mirovinu koja su stečena do datuma stupanja na snagu Statuta zastupnika zadržavaju u skladu s Prilogom III. Međutim, iako se ta prava na starosnu mirovinu zadržavaju nakon stupanja na snagu Statuta zastupnika, u drugoj rečenici članka 75. stavka 2. pojašnjava se da se moraju ispuniti dva uvjeta kako bi se doista ostvarilo pravo na tu mirovinu. Kao prvo, bivši zastupnici moraju ispuniti uvjete koji se u tu svrhu predviđaju nacionalnim zakonodavstvom dotične države članice. Kao drugo, bivši zastupnici moraju podnijeti zahtjev za mirovinu u roku od šest mjeseci od stjecanja prava, u skladu s člankom 3. stavkom 2. Priloga III. Slijedom toga, izračun i isplata njihove starosne mirovine i u ovom se slučaju temelje na pravilima iz Priloga III., ali kako bi doista ostvarili pravo na tu mirovinu, moraju se ispuniti zahtjevi utvrđeni u drugoj rečenici članka 75. stavka 2.
- 132 Sustavno tumačenje članka 75. stoga isključuje primjenu stavka 1. prvog podstavka te odredbe na bivše zastupnike koji su počeli primati starosnu mirovinu nakon stupanja na snagu Statuta zastupnika. Naime, sam tekst članka 75. stavka 1. prvog podstavka ograničava njegovo područje primjene samo na bivše zastupnike koji su *prije* stupanja na snagu Statuta zastupnika već primali starosnu mirovinu (vidjeti u tom smislu presudu od 12. svibnja 2017., *Costa/Parlament*, T-15/15 i T-197/15, neobjavljenu, EU:T:2017:332, t. 42.).
- 133 To sustavno tumačenje stoga u potpunosti u skladu s tim isključuje primjenu članka 75. stavka 2. na bivše zastupnike koji su počeli primati starosnu mirovinu prije stupanja na snagu Statuta zastupnika. Naime, ti bivši zastupnici ne mogu biti obuhvaćeni člankom 75. stavkom 2., osim ako se smatra da oba stavka tog članka sadržavaju slična pravila koja se preklapaju. Štoviše, ne bi bilo logično ponovno zahtijevati od tih bivših zastupnika, na temelju druge rečenice članka 75. stavka 2., da podnesu zahtjev za starosnu mirovinu u roku od šest mjeseci od stjecanja prava, a ta se formalnost nužno morala ispuniti prije 14. srpnja 2009. jer su prije tog datuma već primali takvu mirovinu.
- 134 Slijedom toga, argumente tužiteljâ valja ispitati na način da se među tim tužiteljima razlikuje one koji su počeli primati starosnu mirovinu prije 14. srpnja 2009. i one koji su je počeli primati nakon tog datuma. K tomu, budući da se stranke slažu u pogledu činjenice da predmetno pravo na mirovinu za nadživjele osobe ovisi o pravu na starosnu mirovinu preminulog bivšeg zastupnika i da proizlazi iz tog prava, kako bi se utvrdilo koji je stavak članka 75. primjenjiv, valja uzeti u obzir datum od kojeg je taj bivši zastupnik počeo primati svoju starosnu mirovinu na temelju Priloga III.

b) Situacija tužitelja obuhvaćenih člankom 75. stavkom 1. prvim podstavkom Provedbenih mjera

- 135 S obzirom na prethodna razmatranja, članak 75. stavak 1. prvi podstavak primjenjiv je na situaciju tužitelja koji su počeli primati starosnu mirovinu prije 14. srpnja 2009., dakle osim tužitelja u predmetima T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 i T-465/19. Članak 75. stavak 1. prvi podstavak primjenjiv je i na sve tužitelje koji imaju pravo na mirovinu za nadživjele osobe, odnosno tužitelje u predmetima T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19 i T-427/19. Naime, svi preminuli bračni drugovi počeli su primati starosnu mirovinu prije 14. srpnja 2009.
- 136 U tom pogledu valja podsjetiti da članak 75. stavak 1. prvi podstavak predviđa da se „[starosne mirovine] koje su dodijeljene na temelju [Priloga III.] Pravilnika PEAM nastavljaju [...] isplaćivati u skladu s tim prilogom] osobama koje su primale ta davanja prije datuma stupanja na snagu Statuta”.
- 137 Osim toga, u članku 2. stavku 1. Priloga III. pravilo istovjetne mirovine, koje je okosnica ovih predmeta, navodi se na sljedeći način:
- „Iznos i uvjeti privremene mirovine istovjetni su onima mirovine koju primaju članovi donjeg doma države članice za koju je izabran dotični član Parlamenta.”
- 138 Obvezujući izraz iz te odredbe, „[i]znos i uvjeti privremene mirovine istovjetni su”, ne ostavlja Parlamentu nikakav manevarski prostor za autonomni način izračuna. Pod uvjetom da se poštuju pravna pravila Unije veće pravne snage, uključujući opća načela prava i Povelju, Parlament je dužan utvrditi iznos i uvjete starosne mirovine bivšeg europskog zastupnika obuhvaćenog područjem primjene Priloga III. na temelju iznosa i uvjeta utvrđenih u primjenjivom nacionalnom pravu, odnosno u ovom slučaju na temelju pravila utvrđenih u Odluci br. 14/2018. Opći sud utvrđuje da se stranke slažu s tim tumačenjem.
- 139 Jednako tako, upotreba indikativa prezenta, „istovjetni su”, podrazumijeva da ta obveza primjene pravila o iznosu i uvjetima jednakih onima utvrđenim pravom dotične države članice ne uređuje samo prošlu situaciju bivših zastupnika, odnosno prije donošenja Statuta zastupnika, nego nastavlja proizvoditi pravne učinke dok se god isplaćuju starosne mirovine.
- 140 To dvostruko tumačenje potkrepljuje članak 75. stavak 1. prvi podstavak, u kojem se izričito navodi da se starosne mirovine „nastavljaju [...] isplaćivati” u skladu s Prilogom III. Upotreba obvezujućeg izraza i indikativa prezenta i u ovom slučaju potvrđuje, s jedne strane, postojanost pravila sadržanih u članku 2. stavku 1. Priloga III., čak nakon stupanja na snagu Statuta zastupnika, i, s druge strane, nepostojanje manevarskog prostora Parlamenta u pogledu njihove primjene.
- 141 Iz prethodno navedenog proizlazi da članak 75. stavak 1. prvi podstavak, u vezi s člankom 2. stavkom 1. Priloga III., izričito zahtijeva da Parlament uvijek primjenjuje jednaka pravila o iznosu i uvjetima mirovina kao ona utvrđena pravom dotične države članice. Parlament bi morao primijeniti tu obvezu, kao što je to već navedeno u točki 138. ove presude, samo u slučaju u kojem bi, s obzirom na načelo hijerarhije pravnih pravila, provedba tih pravila dovela do povrede pravnog pravila Unije veće pravne snage.
- 142 Osim toga, čak i kad primjena tih pravila podrazumijeva, kao u ovom slučaju, smanjenje iznosa mirovina, ipak se ne može smatrati da se time povređuju prava na starosnu mirovinu koja su stekli njihovi korisnici.
- 143 Naime, zajedničko tumačenje članka 75. stavka 1. prvog podstavka i Priloga III. upućuje na to da stečena prava na starosnu mirovinu, koja proizlaze iz doprinosa koje su uplaćivali bivši zastupnici, ne čine osnovu za izračun navedenih starosnih mirovina. Suprotno tomu, nijedna odredba iz članka 75.

stavka 1. prvog podstavka i Priloga III. ne jamči nepromjenjivost iznosa tih mirovina. Stečena prava na mirovinu iz navedenog članka 75. treba razlikovati od navodnog prava na primanje fiksnog iznosa mirovine.

- 144 To tumačenje pravila istovjetne mirovine ne dovodi se u pitanje uvodnom izjavom 7. Provedbenih mjera, na koju se pozivaju tužitelji. Naime, u toj se uvodnoj izjavi samo pojašnjava da su prava na mirovinu stečena nakon stupanja na snagu Statuta zastupnika zajamčena i nakon tog datuma. Suprotno tomu, u toj se uvodnoj izjavi ne navodi da se iznos navedenih mirovina ne može mijenjati, neovisno o tome bi li se on povećao ili smanjio. Stoga ta uvodna izjava samo potvrđuje bit članka 75. stavka 1. prvog podstavka, u vezi s člankom 2. stavkom 1. Priloga III.
- 145 To tumačenje ne dovodi se u pitanje ni prvom rečenicom članka 75. stavka 2. Točno je da ta odredba predviđa da se „[p]rava na starosnu mirovinu koja su stečena do datuma stupanja na snagu Statuta zadržavaju [...] u skladu s prethodno navedenim Prilogom III.”. Međutim, kao i u uvodnoj izjavi 7. Provedbenih mjera, u prvoj rečenici navedenog članka 75. stavka 2. ne navodi se da se iznos starosnih mirovina ne može izmijeniti, neovisno o tome bi li se izmijenio u korist ili na štetu njihovih korisnika. K tomu, i kao što to proizlazi iz točaka 132. i 133. ove presude, sustavno tumačenje tog članka 75. u svakom slučaju dovodi do neprimjenjivosti njegova stavka 2. na bivše zastupnike, kao što su tužitelji navedeni u točki 135. ove presude, koji su počeli primati starosnu mirovinu prije 14. srpnja 2009.
- 146 To tumačenje ne dovodi ni do povrede članka 28. Statuta zastupnika, suprotno onomu što tvrde tužitelji u svojem prigovoru nezakonitosti navedenom u točki 124. ove presude. Naime, kao što je to pravilno istaknuo Parlament, dovoljno je utvrditi da se članak 28. Statuta zastupnika, u skladu s njegovim tekstom, primjenjuje samo na prava na mirovinu koja su zastupnici stekli „u skladu s nacionalnim rješenjima”. Međutim, u ovom slučaju tužitelji nisu stekli starosne mirovine na temelju nacionalnog sustava, nego na temelju odredbi iz Priloga III. Štoviše, tužitelji sami priznaju u svojim pismenima da se njihove mirovine ne isplaćuju na teret Talijanske Republike, nego na teret Parlamenta. Članak 28. Statuta zastupnika stoga nije primjenjiv na mirovine tužiteljâ jer su te mirovine obuhvaćene mirovinskim sustavom Unije, a ne nacionalnim mirovinskim sustavom. Njihov prigovor nezakonitosti treba odbiti.
- 147 Naposljetku, Opći sud utvrđuje da činjenicu da iznosi mirovina koje se isplaćuju na temelju članka 2. stavka 1. Priloga III. nisu nužno nepromjenjivi potvrđuje praksa. Naime, Parlament je u odgovoru na pisana pitanja Općeg suda naveo, pri čemu je podnio dokaze u prilog svojim navodima, da je prije donošenja Odluke br. 14/2018 iznos starosnih mirovina desetak bivših europskih zastupnika izabranih u Italiji već bio smanjen kako bi se uzela u obzir Odluka br. 210/2017 Ureda predsjedništva Zastupničkog doma. Parlament je naveo i suprotan primjer, pri čemu je pojasnio, te je također podnio dokaze u prilog svojim tvrdnjama, da se iznos starosnih mirovina određenih bivših europskih zastupnika izabranih u Italiji povećao u razdoblju između 2002. i 2005., u skladu s povećanjem iznosa zastupničke naknade koju je utvrdio Ured predsjedništva Zastupničkog doma.

c) Situacija tužitelja obuhvaćenih člankom 75. stavkom 2. Provedbenih mjera

- 148 S obzirom na razmatranja navedena u točkama 129. do 134. ove presude, članak 75. stavak 2. primjenjiv je samo na tužitelje u predmetima T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 i T-465/19.
- 149 U tom pogledu valja podsjetiti da članak 75. stavak 2. određuje sljedeće:

„Prava na starosnu mirovinu koja su stečena do datuma stupanja na snagu Statuta zadržavaju se u skladu s prethodno navedenim Prilogom III. Osobe koje su stekle prava u tom mirovinskom sustavu imaju pravo na mirovinu koja se izračunava na temelju njihovih prava stečenih u skladu s prethodno

navedenim Prilogom III. ako ispunjavaju uvjete koji se u tu svrhu predviđaju nacionalnim zakonodavstvom dotične države članice i ako podnesu zahtjev iz članka 3. stavka 2. prethodno navedenog Priloga III.”

- 150 Prva rečenica članka 75. stavka 2. ne može se tumačiti na način da jamči nepromjenjivost iznosa mirovine dotičnih bivših europskih zastupnika. Naime, navedenim člankom 75. stavkom 2. nije utvrđeno stečeno pravo koje podrazumijeva konačan i nepromjenjiv iznos starosne mirovine.
- 151 Time što je naveo da se „[p]rava na starosnu mirovinu koja su stečena do datuma stupanja na snagu Statuta zadržavaju [...] u skladu s prethodno navedenim Prilogom III.”, Parlament je zapravo samo potvrdio da se sva stečena prava na starosnu mirovinu na temelju doprinosa uplaćenih do 14. srpnja 2009. zadržavaju nakon tog datuma. Iz točaka 142. do 144. kao i 146. i 147. pak proizlazi da navedena stečena prava služe samo kao osnova za izračun iznosa mirovine. Suprotno tomu, izraz „stečena prava” ne treba shvatiti na način da podrazumijeva konačan i nepromjenjiv rezultat u pogledu izračuna iznosa tih mirovina.
- 152 Usto, taj izraz omogućuje i da se razlikuju područja primjene članka 49. odnosno članka 75. stavka 2. Provedbenih mjera u pogledu bivših zastupnika koji 14. srpnja 2009. nisu još počeli primati starosne mirovine.
- 153 Naime, kao što to pravilno objašnjavaju tužitelji i Parlament, prava na starosnu mirovinu stečena nakon stupanja na snagu Statuta zastupnika obuhvaćena su isključivo člankom 49. Provedbenih mjera. Prava na starosnu mirovinu stečena do tog datuma uređuju se isključivo člankom 75. stavkom 2. Priloga III. Stoga od 14. srpnja 2009. više nije moguće steći prava na mirovinu na temelju te odredbe. Iz toga proizlaze dva mirovinska sustava u nizu koja podrazumijevaju dvije vrste prava na mirovinu: prava na starosnu mirovinu stečena do 14. srpnja 2009. na temelju članka 75 i Priloga III. te prava na starosnu mirovinu stečena nakon 14. srpnja 2009. na temelju članka 49. Provedbenih mjera. U tom se pogledu stranke slažu da bivši zastupnici na koje se odnosi ta kumulativna primjena sustava primaju dvije različite mirovine i da je smanjen samo iznos starosne mirovine koja se uređuje člankom 75. stavkom 2. i Prilogom III.
- 154 Time što se u njoj pojašnjava da se prava na starosnu mirovinu stečena na dan stupanja na snagu Statuta zadržavaju nakon tog datuma, u prvoj rečenici članka 75. stavka 2. stoga se implicitno, ali u skladu s člankom 49. Provedbenih mjera, navodi da se to jamstvo ne može odnositi na nova prava na starosnu mirovinu, stečena nakon tog datuma, jer je upravo takvo stjecanje postalo pravno nemoguće. Suprotno tomu, iz svih prethodno iznesenih razloga, prvu rečenicu članka 75. stavka 2. ne može se tumačiti na način da potvrđuje nepromjenjivost iznosa starosnih mirovina.
- 155 Nadalje, valja istaknuti da se u prvom dijelu druge rečenice članka 75. stavka 2. navodi da se iznos starosne mirovine izračunava u skladu s pravilima utvrđenim u Prilogu III. Drugim dijelom te rečenice nalaže se usto da se moraju ispuniti dva zahtjeva, odnosno da se moraju poštovati relevantne odredbe nacionalnog prava primjenjivog u području odobravanja mirovine i podnijeti zahtjev za tu mirovinu.
- 156 Opći sud ističe da se u drugoj rečenici članka 75. stavka 2. jasno razlikuju „stečena prava na starosnu mirovinu” i „mirovine”. S jedne strane, očito je da pridjev „stečena” nije povezan s izrazom „mirovine”, čime se potvrđuje da nije nemoguće izmijeniti njihov iznos. S druge strane, točno je da se navedene mirovine određuju na temelju navedenih „stečenih prava na starosnu mirovinu”, ali se pritom određuju „u skladu s” pravilima izračuna utvrđenim Prilogom III. U tom se pogledu u drugoj rečenici navedenog članka 75. stavka 2. upućuje na Prilog III., a stoga implicitno i na članak 2. stavak 1. tog priloga. Prema tome, upućuje se na razmatranja iznesena u točkama 138. do 141. ove presude, prema kojima Parlament ima obvezu, pod uvjetom da se poštuju pravna pravila Unije veće pravne snage, primjenjivati pravila o iznosu i uvjetima mirovina utvrđena pravom dotične države članice.

- 157 Što se tiče dvaju dodatnih zahtjeva iz druge rečenice članka 75. stavka 2., dovoljno je utvrditi da cilj tih zahtjeva nije, kao što to tvrde tužitelji, da se njima uvjetuje pravo na navodnu zaštitu njihovih „stečenih prava”, u smislu da se iznos mirovina ne može izmijeniti, nego se tim zahtjevima uvjetuje stvarno ostvarivanje prava na te mirovine. Naime, bivši zaposlenik može ostvariti pravo na mirovinu samo ako ispunjava uvjete koji se u tom pogledu predviđaju nacionalnim zakonodavstvom dotične države članice i ako je usto podnio zahtjev za mirovinu iz članka 3. stavka 2. Priloga III. Ti zahtjevi stoga nisu povezani ni s kakvim jamstvom o nepromjenjivosti iznosa starosnih mirovina.
- 158 Naposljetku, Opći sud utvrđuje da samo Parlament ima obvezu, koja se nalaže Prilogom III., primjene pravila o iznosu i uvjetima starosnih mirovina utvrđenih pravom dotične države članice. Suprotno tomu, obvezu poštovanja dvaju zahtjeva opisanih u točki 157. ove presude imaju pak samo korisnici navedenih mirovina.

d) Zaključak

- 159 U ovom slučaju Parlament nije izmijenio ni članak 75. ni članak 2. stavak 1. Priloga III. Te su odredbe ostale nepromijenjene. Jednako tako, Parlament nije doveo u pitanje prava na starosnu mirovinu koja su tužitelji stekli prije 14. srpnja 2009.
- 160 Konkretno, u skladu s člankom 75. i člankom 2. stavkom 1. Priloga III., Parlament je samo prilagodio iznos i uvjete starosnih mirovina ili mirovina za nadživjele osobe tužiteljâ kako bi uzeo u obzir nova pravila izračuna utvrđena Odlukom br. 14/2018. Stoga su u skladu s novim zahtjevima iz Odluke br. 14/2018 izmijenjena samo pravila izračuna iznosa tih starosnih mirovina ili mirovina za nadživjele osobe. Uostalom, tužitelji nisu tvrdili da je Parlament pogrešno primijenio pravila iz Odluke br. 14/2018.
- 161 Osim toga, radi usporedbe, Opći sud utvrđuje da je mogućnost izmjene iznosa mirovina već priznata u sudskoj praksi u okviru sporova o javnoj službi Unije. U skladu s tom sudskom praksom, valja utvrditi jasnu razliku između utvrđivanja prava na mirovinu i isplate davanja koja iz toga proizlaze. Stoga, prema sudskoj praksi, stečena prava koja se odnose na utvrđivanje mirovine nisu povrijeđena kad su izmjene stvarno isplaćenih iznosa posljedica zakonodavnih ili regulatornih promjena koje ne ugrožavaju samo pravo na mirovinu (vidjeti u tom smislu presudu od 29. studenoga 2006., Campoli/Komisija, T-135/05, EU:T:2006:366, t. 79. i 80. i navedenu sudsku praksu).
- 162 S obzirom na prethodna razmatranja, Parlament je ispunio obvezu koju ima na temelju članka 75. i članka 2. stavka 1. Priloga III. primjenom pravila iz Odluke br. 14/2018 i, slijedom toga, donošenjem pobijanih odluka. Što se tiče pitanja povređuje li Parlament tom primjenom pravila iz Odluke br. 14/2018 druga pravna pravila Unije veće pravne snage osim članka 75. ili Priloga III., ono će se ispitati u okviru četvrtog tužbenog razloga.
- 163 Iz svih tih elemenata proizlazi da je Parlament mogao valjano donijeti pobijane odluke na temelju članka 75. i pravila iz Priloga III. a da pritom ne povrijedi njihove odredbe.
- 164 Stoga drugi tužbeni razlog treba odbiti.

3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava u kvalifikaciji Odluke br. 14/2018 i pogrešnoj primjeni „odredbe o poštovanju zakona” predviđene u članku 75. stavku 2. Provedbenih mjera

- 165 U potporu tom trećem tužbenom razlogu tužitelji tvrde da se u članku 75. stavku 2. upućuje samo na nacionalno pravo doneseno u obliku „zakona”. Svrha zadržavanja tog područja u nadležnosti zakonodavca jest da se zaštiti zakonodavna funkcija, a tek zatim pojedinačni zastupnici. Međutim, Odluka br. 14/2018 samo je interna odluka Zastupničkog doma koja nema snagu zakona. Stoga je

Odluka br. 14/2018 primjenjiva samo na osobe u odnosu na koje Zastupnički dom izvršava svoje regulatorne ovlasti, odnosno na njegovo osoblje i članove tog doma koji su na dužnosti do kraja svojeg mandata.

- 166 Tužitelji tvrde i da se upućivanje u članku 75. stavku 2. na „nacionalno zakonodavstvo” odnosi samo na uvjete koje je utvrdila dotična država članica pod kojima bivši europski zastupnik ostvaruje pravo na starosnu mirovinu. Suprotno tomu, prema mišljenju tužiteljâ, Parlament na temelju tog upućivanja ne može izmijeniti metode izračuna tih starosnih mirovina.
- 167 Naposljetku, pobijane odluke povređuju članak 17. Povelje i članak 1. Dodatnog protokola br. 1 uz Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisanu u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP). Naime, te odredbe jamče da vlasništvo nikome ne može biti oduzeto, osim pod uvjetima koje propisuje „zakon”.
- 168 Parlament zahtijeva da se treći tužbeni razlog odbije kao neosnovan.
- 169 Najprije, s obzirom na to da tužitelji prigovaraju Parlamentu da je povrijedio njihovo pravo na vlasništvo jer smanjenje iznosa njihove mirovine nije predviđeno „zakonom”, valja utvrditi da se taj argument podudara s argumentacijom iznesenom u okviru četvrtog tužbenog razloga. Stoga se upućuje na taj tužbeni razlog.
- 170 Nadalje, taj treći tužbeni razlog valja odbiti kao bespredmetan u pogledu tužiteljâ iz točke 135. ove presude. Naime, kao što je to izneseno u okviru drugog tužbenog razloga i konkretno u navedenoj točki 135. ove presude, ti tužitelji nisu obuhvaćeni područjem primjene članka 75. stavka 2., nego područjem primjene članka 75. stavka 1. prvog podstavka jer su počeli primati mirovinu prije stupanja na snagu Statuta zastupnika. Prema tome, povreda članka 75. stavka 2. koju je eventualno počinio Parlament ni u kojem slučaju ne može dovesti do poništenja pobijanih odluka koje se odnose na navedene tužitelje.
- 171 Ispitivanje tog trećeg tužbenog razloga stoga je ograničeno na tužitelje iz točke 148. ove presude, odnosno na tužitelje u predmetima T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 i T-465/19.
- 172 U drugoj rečenici članka 75. stavka 2. predviđa se sljedeće:
- „Osobe koje su stekle prava u tom mirovinskom sustavu imaju pravo na mirovinu koja se izračunava na temelju njihovih prava stečenih u skladu s prethodno navedenim Prilogom III. ako ispunjavaju uvjete koji se u tu svrhu predviđaju nacionalnim zakonodavstvom dotične države članice i ako podnesu zahtjev iz članka 3. stavka 2. prethodno navedenog Priloga III.”
- 173 Kao što je to istaknuto u točkama 155. do 157. ove presude, u drugoj rečenici članka 75. stavka 2. razlikuju se, s jedne strane, način izračuna iznosa starosnih mirovina, koji se isključivo uređuje člankom 2. stavkom 1. Priloga III., i, s druge strane, zahtjevi koje treba ispuniti kako bi se doista ostvarilo pravo na isplatu navedenih mirovina, koji osobito podrazumijevaju ispunjavanje „uvjet[a] koji se u tu svrhu predviđaju nacionalnim zakonodavstvom dotične države članice”. Osim toga, iz točke 158. ove presude proizlazi da obvezu poštovanja navedenih zahtjeva imaju korisnici starosnih mirovina, a ne Parlament.
- 174 S jedne strane, čak i da se pretpostavi da se izraz „nacionalno zakonodavstvo”, upotrijebljen u drugoj rečenici članka 75. stavka 2., odnosi samo na nacionalne zakonodavne akte, u ovom predmetu u svakom slučaju nije važno da Odluka br. 14/2018 nema oblik „zakona” sa stajališta talijanskog prava. Naime, cilj Odluke br. 14/2018 nije, kao što to tužitelji sami priznaju, izmijeniti zahtjeve koji uvjetuju stvarno ostvarivanje prava na starosnu mirovinu, kao što su primjerice navršena zakonska dob od koje

se bivšem zastupniku odobrava primanje starosne mirovine ili pak neobavljanje određenih dužnosti koje talijanski zakonodavac smatra neusklađenim. Kao što to tužitelji sami navode i kao što to potvrđuje njezin naslov „Novo utvrđivanje iznosa doživotnih naknada i proporcionalnog dijela doživotne naknade iz mirovinskih prava, kao i mirovina za nadživjele osobe [...]”, u Odluci br. 14/2018 samo se prilagođava način izračuna starosnih mirovina.

- 175 S druge strane, u članku 2. stavku 1. Priloga III., koji uređuje upravo izračun iznosa navedenih mirovina upućivanjem na pravo dotične države članice, ne pojašnjava se da to nacionalno pravo treba biti u obliku „zakona”. Još općenitije, nijedna odredba iz Priloga III. ne upućuje na „zakonodavstvo” dotične države članice.
- 176 Prema tome, ovaj se tužbeni razlog temelji na očito pogrešnom tumačenju članka 75. stavka 2. jer ta odredba, kao i članak 75. stavak 1., ne zahtijeva da način izračuna mirovina u pravu dotične države članice bude utvrđen „zakonom”. Stoga nije važno da Odluka br. 14/2018 nije donesena u obliku zakona.
- 177 Slijedom toga, treći tužbeni razlog treba odbiti.

4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi nekoliko općih načela prava Unije

- 178 Taj četvrti tužbeni razlog sadržava tri dijela. Prvi dio odnosi se na povredu načela pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja, kao i na povredu prava na vlasništvo. Drugi dio odnosi se na povredu načela proporcionalnosti. Treći dio odnosi se na povredu načela jednakog postupanja.
- 179 Najprije, Opći sud utvrđuje da je Parlament, kao što to i on sam u biti tvrdi, na temelju članka 75. i Priloga III. dužan izračunati i, po potrebi, ažurirati iznos mirovina koje se isplaćuju bivšim europskim zastupnicima, izabranim u Italiji, koji su obuhvaćeni tim odredbama tako da primijeni učinke Odluke br. 14/2018 dok je ta nacionalna odluka na snazi, što je trenutačno slučaj jer je Zastupnički dom nije stavio izvan snage ili povukao niti ju je povukao Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Pravosudno vijeće Zastupničkog doma).
- 180 Parlament je kao institucija Unije prilikom provedbe članka 75. i članka 2. stavka 1. Priloga III. ipak dužan, na temelju članka 51. stavka 1. Povelje, poštovati njezine odredbe. To vrijedi, s jedne strane, unatoč okolnosti da Zastupnički dom prilikom donošenja Odluke br. 14/2018 nije provodio pravo Unije i stoga nije bio dužan poštovati odredbe koje sadržava Povelja i, s druge strane, kao što je to Sud naglasio u ugovornom kontekstu (presuda od 16. srpnja 2020., ADR Center/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, t. 86.), čak i ako talijansko pravo ne osigurava ista jamstva poput onih koja su propisana Poveljom i općim načelima prava Unije.
- 181 Slijedom toga, kako bi se utvrdio iznos mirovina tužiteljâ, Parlament bi morao primijeniti novi način izračuna mirovina bivših zastupnika Zastupničkog doma, koji je predviđen Odlukom br. 14/2018, samo da je primjena pravila iz Odluke br. 14/2018 dovela do povrede Povelje ili općih načela prava Unije (vidjeti u tom smislu i po analogiji presude od 5. travnja 2016., Aranyosi i Căldăraru, C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, t. 88., od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 59., 73. i 78., kao i od 25. srpnja 2018., Generalstaatsanwaltschaft (Uvjeti oduzimanja slobode u Mađarskoj), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, t. 59.).
- 182 U tim okolnostima, budući da Opći sud nije nadležan za izravno ocjenjivanje zakonitosti Odluke br. 14/2018 ni, među ostalim, njezine usklađenosti s Poveljom, on je u ovom slučaju dužan samo ispitati, s obzirom na argumente tužiteljâ, je li zbog činjenice da je Parlament primijenio novi način izračuna predviđen u toj nacionalnoj odluci ta institucija povrijedila odredbe Povelje i opća načela prava Unije, kao što to tvrde navedeni tužitelji.

a) Prvi dio četvrtog tužbenog razloga, koji se temelji na povredi načela pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja te na povredi prava na vlasništvo

- 183 U okviru prvog dijela tužitelji tvrde da pobijane odluke povređuju nepromjenjivost njihovih stečenih prava i legitimna očekivanja koja su nastala u pravnom okviru koji je bio na snazi tijekom njihova mandata. Konkretnije, Parlament je povrijedio načela pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja time što je smatrao da se Odluka br. 14/2018 automatski primjenjuje na mirovinski sustav tužiteljâ. Suprotno tomu, prema mišljenju tužiteljâ, iz sudske prakse, osobito presude od 18. listopada 2011., Purvis/Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), proizlazi da mjere koje mijenjaju sustav prava na mirovinu u nepovoljnom smislu ne mogu utjecati na stečena prava. Usto, Parlament je izmijenio ta stečena prava retroaktivno i na potpuno nepredvidiv način. K tomu, s obzirom na to da su tužitelji stekli prava na mirovinu dok je na snazi bio Pravilnik PEAM, oni su sad treće strane i stoga nisu obuhvaćeni regulatornom nadležnošću Parlamenta i Zastupničkog doma. Osim toga, budući da je mirovinski sustav, koji je uspostavljen Prilogom III., podrazumijevao da mu zastupnici mogu dobrovoljno pristupiti, zbog povrede prava na mirovinu koja je počinjena pobijanim odlukama povreda je načela zaštite legitimnih očekivanja još teža.
- 184 U odgovoru na pisano pitanje Općeg suda tužitelji su istaknuli i prigovor nezakonitosti članka 75. i članka 2. stavka 1. Priloga III. u slučaju da te dvije odredbe treba tumačiti na način da ovlašćuju Parlament, protivno načelima pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja, da donese mjere koje imaju retroaktivni učinak na konačno stečena prava na mirovinu.
- 185 Usto, tužitelji tvrde da pobijane odluke, zbog smanjenja iznosa mirovina koje podrazumijevaju, povređuju njihovo pravo na vlasništvo a da to nijedan opći interes ne opravdava u ovom slučaju i da ga Parlament uopće ne navodi. Osim toga, u pobijanim se odlukama ne analizira financijski teret koji snose tužitelji i ne odvaguju se predmetni interesi. Pobijane odluke stoga povređuju članak 17. Povelje time što predviđaju, a da to nije opravdano legitimnim ciljem, retroaktivnu izmjenu mirovinskih sustava tužiteljâ.
- 186 Parlament zahtijeva da se prvi dio četvrtog tužbenog razloga odbije kao neosnovan.

1) Prigovor koji se temelji na povredi načela pravne sigurnosti

- 187 Načelo pravne sigurnosti, koje je jedno od općih načela prava Unije, zahtijeva da su pravna pravila jasna i precizna te jamči predvidivost situacija i pravnih odnosa uređenih pravom Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 18. listopada 2011., Purvis/Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, t. 65. i navedenu sudsku praksu).
- 188 Valja ispitati prigovor nezakonitosti koji su istaknuli tužitelji tako da se utvrdi, kao što to oni tvrde, ovlašćuju li članak 75. i članak 2. stavak 1. Priloga III. Parlament da donese mjere koje imaju retroaktivni učinak na konačno stečena prava na mirovinu, iako se takvim tumačenjem povređuje načelo pravne sigurnosti.
- 189 Taj prigovor nezakonitosti treba odbiti jer polazi od pogrešne pretpostavke da je Parlament ovlašten mijenjati stečena prava na starosnu mirovinu. Međutim, ni članak 75. ni članak 2. stavak 1. Priloga III. ne dodjeljuju mu takvu ovlast. Naprotiv, te odredbe zahtijevaju da se poštuju ta stečena prava na starosnu mirovinu.
- 190 To ipak ne znači da je iznos navedenih mirovina prije stupanja na snagu Statuta zastupnika konačno utvrđen i da je nepromjenjiv.

- 191 Naime, kao što to proizlazi iz razmatranja iznesenih u okviru ispitivanja drugog tužbenog razloga, u točkama 126. do 161. ove presude, valja razlikovati „stečena prava na mirovinu” i „mirovine” od „iznosa mirovina”. Iako su „prava na mirovinu” konačno stečena i ne mogu se mijenjati te iako se mirovine i dalje isplaćuju, ništa se ne protivi tomu da se iznos mirovina poveća ili smanji. Naprotiv, s obzirom na odredbe članka 75. i pravila istovjetne mirovine, Parlament je dužan izračunati iznos navedenih starosnih mirovina tako da primijeni pravila o iznosu i uvjetima mirovina jednaka onima koja su utvrđena pravom dotične države članice.
- 192 Tužitelji stoga nisu dokazali da članak 75. i članak 2. stavak 1. Priloga III. povređuju načelo pravne sigurnosti. Prigovor nezakonitosti stoga je neosnovan.
- 193 Nadalje, valja provjeriti je li se donošenjem pobijanih odluka na temelju tih odredbi povrijedilo načelo pravne sigurnosti.
- 194 Iz ispitivanja drugog tužbenog razloga proizlazi da članak 75. jasno i precizno predviđa da se iznos starosnih mirovina izračunava u skladu s odredbama članka 2. stavka 1. Priloga III., koji uvodi pravilo istovjetne mirovine i određuje da su „iznos i uvjeti [starosnih mirovina] istovjetni” onima koje u ovom slučaju primaju članovi Zastupničkog doma.
- 195 Ta pravila, koja nisu izmijenjena od stupanja na snagu Statuta zastupnika, stoga izričito predviđaju slučaj u kojem bi se iznos starosnih mirovina povećao ili smanjio kako bi se uzele u obzir relevantne promjene prava dotične države članice. Usto, valja podsjetiti da se u okviru ispitivanja drugog tužbenog razloga zaključilo da su pobijane odluke donesene u skladu s odredbama članka 75. i članka 2. stavka 1. Priloga III.
- 196 Da bi se akt primijenio retroaktivno, a da se pritom ne povrijedi načelo pravne sigurnosti, moraju postojati dovoljno jasni pokazatelji, bilo u izričaju akta bilo u njegovim ciljevima, koji omogućuju zaključak da taj akt ne uređuje samo buduće situacije (vidjeti u tom smislu presudu od 17. srpnja 2014., *Panasonic Italia i dr.*, C-472/12, EU:C:2014:2082, t. 57. i navedenu sudsku praksu).
- 197 Točno je da su pobijane odluke donesene 11. travnja 2019., a kad je riječ o L. A. Floriju u predmetu T-465/19, 11. lipnja 2019., i da proizvode učinke prije tih datuma, odnosno od 1. siječnja 2019. Međutim, ti elementi nisu sami po sebi dovoljni da se utvrdi da je Parlament povrijedio načelo pravne sigurnosti time što je primijenio nove iznose mirovina od tog datuma.
- 198 Činjenica da su iznosi mirovina tužiteljâ izmijenjeni nakon 1. siječnja 2019. objašnjava se obvezom, koju Parlament ima na temelju članka 2. stavka 1. Priloga III., da primjenjuje na mirovine uvjete jednake onima koji su utvrđeni pravom dotične države članice. Doista, određivanje početka primjene novih pravila izračuna navedenih mirovina nedvojbeno je dio tih „uvjeta”.
- 199 U tom pogledu, iz članka 1. stavka 1. Odluke br. 14/2018 proizlazi da se „[o]d 1. siječnja 2019., iznosi [mirovina] [...] izračunavaju [...] u skladu s novim uvjetima predviđenim ovom odlukom”.
- 200 Slijedom toga, u skladu s člankom 2. stavkom 1. Priloga III. tužitelji od 1. siječnja 2019. više nisu imali pravo na mirovinu u iznosu koji je izračunan prije tog datuma. Suprotno tomu, od 1. siječnja 2019. samo su mirovine čiji se iznos prilagodio u skladu s pravilima utvrđenim Odlukom br. 14/2018 potražive i naplative.
- 201 Točno je da bi bilo bolje da su pobijane odluke donesene prije 1. siječnja 2019., a ne nakon tog datuma. Međutim, ta okolnost u ovom slučaju nije važna. Obveza da se nova pravila izračuna primijene na mirovine tužiteljâ, s učinkom od tog datuma, ne proizlazi iz pobijanih odluka, nego iz članka 2. stavka 1. Priloga III. U tom se smislu pobijanim odlukama samo primjenjuju učinci koji proizlaze

izravno iz članka 2. stavka 1. Priloga III. i koji stoga podrazumijevaju da treba vratiti iznose koji su neopravdano isplaćeni između 1. siječnja 2019. i datuma njihova donošenja, odnosno 11. travnja 2019. i 11. lipnja 2019.

- 202 Iz tih elemenata proizlazi da tužitelji nisu dokazali da je u ovom slučaju povrijeđeno načelo pravne sigurnosti. Naime, pravila iz Priloga III. podrazumijevaju da novi način izračuna iznosa mirovina tužiteljâ stupa na snagu 1. siječnja 2019. Međutim, pravila iz Priloga III. donesena su znatno prije 1. siječnja 2019., a ne nakon tog datuma. Usto, tužitelji nisu tvrdili, te nijedan element spisa to ne potvrđuje, da je Parlament primijenio te nove iznose prije 1. siječnja 2019., odnosno prije datuma koji je u tu svrhu utvrđen Odlukom br. 14/2018. Naposljetku, kao što se to navodi u točki 17. ove presude, Parlament je u siječnju 2019. obavijestio tužitelje o mogućnosti da se na njih primjene pravila iz Odluke br. 14/2018. Jednako tako, kao što se to navodi u točki 19. ove presude, Parlament je u veljači 2019. potvrdio tužiteljima da se ta odluka automatski primjenjuje na njihovu situaciju. Time su se tužitelji upoznali s izmjenom pravila primjenjivih na izračun iznosa njihove mirovine prije nego što su pobijane odluke donesene.
- 203 Taj se zaključak ne dovodi u pitanje presudom od 18. listopada 2011., Purvis/Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), na koju upućuju tužitelji. U tom pogledu, s jedne strane, valja utvrditi da tužitelj u tom predmetu još nije stekao pravo na mirovinu. S druge strane, navedeni tužitelj nije se žalio ni na kakvo smanjenje iznosa svoje mirovine, nego na to što mu je odbijen zahtjev da primi dio dodatne mirovine u jednokratnom iznosu. Stoga okolnosti iz presude od 18. listopada 2011., Purvis/Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600) nisu povezane sa situacijom tužiteljâ u predmetnim tužbama. Usto, budući da potonji tužitelji na temelju te presude zaključuju da se stečena prava na mirovinu ne smiju povrijediti, dovoljno je podsjetiti, kao što se to navodi osobito u točki 191. ove presude, da je Parlament poštovao njihova stečena prava na mirovinu i da je izmijenjen samo iznos njihove mirovine.
- 204 Stoga prvi prigovor koji se temelji na povredi načela pravne sigurnosti treba odbiti.

2) Prigovor koji se temelji na povredi načela zaštite legitimnih očekivanja

- 205 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, pravo na zaštitu legitimnih očekivanja ima svaki pojedinac koji se nalazi u situaciji iz koje proizlazi da je uprava Unije kod te osobe stvorila utemeljena očekivanja. Precizne, bezuvjetne i usklađene informacije koje dolaze iz ovlaštenih i pouzdanih izvora čine jamstva koja mogu pobuditi takva očekivanja. Međutim, nitko se ne može pozivati na povredu tog načela u nedostatku preciznih jamstava uprave. Naposljetku, pružena jamstva trebaju biti u skladu s primjenjivim pravnim pravilima (vidjeti u tom smislu presudu od 3. prosinca 2019., Češka Republika/Parlament i Vijeće, C-482/17, EU:C:2019:1035, t. 153 i navedenu sudsku praksu).
- 206 Najprije valja odbiti, iz razloga sličnih onima koji su izneseni u točkama 189. do 191. ove presude, prigovor nezakonitosti tužitelja kojim oni tvrde da bi se, ako članak 75. i članak 2. stavak 1. Priloga III. treba tumačiti na način da ovlašćuju Parlament da donese mjere koje imaju retroaktivni učinak na konačno stečena prava na mirovinu, takvim tumačenjem stoga povrijedilo načelo zaštite legitimnih očekivanja.
- 207 Naime, taj se prigovor nezakonitosti temelji na pogrešnoj pretpostavci prema kojoj je Parlament ovlašten mijenjati stečena prava na starosnu mirovinu, iako to nije slučaj. Na temelju članka 75. i članka 2. stavka 1. Priloga III. dopuštena je samo izmjena iznosa navedenih mirovina.
- 208 Osim toga, tužitelji nisu dokazali ni tvrdili da im je Parlament pružio druga jamstva osim onog sadržanog u članku 75. i članku 2. stavku 1. Priloga III. Očito je pak da ta dva članka ne predviđaju nepromjenjivost iznosa mirovina tužiteljâ.

- 209 Naime, ispitivanje drugog tužbenog razloga, osobito u točkama 138. do 141. ove presude, pokazalo je da je jedino precizno i bezuvjetno jamstvo koje je Parlament pružio tužiteljima bilo to da im se jamči pravo na mirovinu čiji su iznos i uvjeti istovjetni onima mirovine koju primaju članovi donjeg doma države članice u kojoj su izabrani, u ovom slučaju članovi Zastupničkog doma.
- 210 Time što je vjerno primijenio pravila iz Odluke br. 14/2018 za donošenje pobijanih odluka, Parlament stoga nije odstupio od jamstva koje je pružio tužiteljima kad su pristupili mirovinskom sustavu uspostavljenom Prilogom III.
- 211 Drugi prigovor koji se temelji na povredi načela zaštite legitimnih očekivanja stoga treba odbiti.

3) Prigovor koji se temelji na povredi prava na vlasništvo

- 212 Prema sudskoj praksi, pravo na vlasništvo, koje je zajamčeno u članku 17. stavku 1. Povelje, čini temeljno pravo prava Unije čije je poštovanje uvjet za zakonitost akata Unije. K tomu, ta odredba, u kojoj se navodi pravo svakoga na vlasništvo nad svojom na zakonit način stečenom imovinom, predstavlja pravno pravilo čiji je cilj dodijeliti prava pojedincima (vidjeti u tom smislu presudu od 23. svibnja 2019., Steinhoff i dr./ESB, T-107/17, EU:T:2019:353, t. 96. i navedenu sudsku praksu).
- 213 Međutim, valja podsjetiti na to da pravo na vlasništvo, zajamčeno tim člankom 17. stavkom 1. Povelje, nije apsolutno pravo i da njegovo ostvarenje može biti predmet ograničenja koja se mogu opravdati ciljevima od općeg interesa koje Unija slijedi. Slijedom toga, kao što to proizlazi iz članka 52. stavka 1. Povelje, moguće je uvesti ograničenja u uživanje prava na vlasništvo, pod uvjetom da se ta ograničenja predviđaju zakonom, da zaista odgovaraju ciljevima od općeg interesa i da, s obzirom na željeni cilj, ne predstavljaju prekomjerno i neprihvatljivo uplitanje kojim se nanosi šteta samoj biti tako zajamčenih prava (vidjeti u tom smislu presudu od 13. lipnja 2017., Florescu i dr., C-258/14, EU:C:2017:448, t. 51. i 53. i navedenu sudsku praksu).
- 214 Naposljetku, kako bi se utvrdio doseg temeljnog prava na poštovanje vlasništva, valja, s obzirom na članak 52. stavak 3. Povelje, voditi računa o članku 1. Dodatnog protokola br. 1 uz EKLJP, kojim se utvrđuje to pravo (vidjeti presudu od 13. lipnja 2017., Florescu i dr., C-258/14, EU:C:2017:448, t. 49. i navedenu sudsku praksu).
- 215 U ovom slučaju valja podsjetiti da se pobijanim odlukama, u skladu s pravilom istovjetne mirovine, na starosne mirovine ili mirovine za nadživjele osobe tužiteljâ primjenjuje novi način izračuna koji je utvrđen Odlukom br. 14/2008. Zakonitost Odluke br. 14/2018 s obzirom na talijansko pravo mogu ispitati samo nadležna talijanska tijela, dok je sud Unije dužan ispitati je li Parlament, time što je primijenio pravila iz te odluke u pobijanim odlukama, povrijedio odredbe Povelje (vidjeti točke 62. do 65. i točku 182. ove presude). Što se konkretnije tiče ovog prigovora, koji se temelji na povredi prava na vlasništvo, koje je zajamčeno u članku 17. stavku 1. Povelje, valja utvrditi da tužitelji ne iznose nijedan konkretan element prema kojem to pravo jamči različitu, čak i višu razinu zaštite od jamstava koje pruža talijansko pravo. Opći sud utvrđuje da se zakonitost Odluke br. 14/2018 trenutačno ispituje pred Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Pravosudno vijeće Zastupničkog doma) i da je Parlament naveo na raspravi da će u budućnosti na mirovine tužiteljâ, u skladu s pravilom istovjetne mirovine, primijeniti svaku izmjenu Odluke br. 14/2018 koju su donijela nadležna talijanska tijela.
- 216 U ovom slučaju nije sporno da Parlament nije uskratio tužiteljima dio njihovih prava na mirovinu, nego je samo smanjio iznos tih mirovina, što se predviđa odredbama primjenjivim u tom području. Usto, u odgovoru na pisano pitanje Općeg suda Parlament je dostavio tablicu u kojoj se za svakog tužitelja pojašnjava koliko iznosi to smanjenje. U skladu s podacima koje je prosljedio Parlament, postoci smanjenja kreću se između 9 i 65 %, ovisno o osobnoj situaciji svakog tužitelja. Na četiri se tužitelja primijenilo smanjenje jednako ili veće od 50 % i novi iznosi predmetnih mirovina kreću se između 1569,14 eura i 1985,42 eura. Valja utvrditi da su mirovine tih četiriju tužitelja povezane s mandatima

dotičnog bivšeg zastupnika u trajanju od pet odnosno deset godina i da se novi način izračuna provodi na temelju osobnih doprinosa, u skladu s člankom 1. stavkom 2. Odluke br. 14/2008. U svakom slučaju, tužitelji ne iznose detaljnu i pojedinačnu argumentaciju koja se temelji na razini smanjenja iznosa mirovine u konkretnom slučaju. Samo ističu općenitije argumente prema kojima pravo na vlasništvo isključuje smanjenja iznosa mirovina u ovom slučaju jer su navodno provedena retroaktivno i jer navodno nije postojao prevladavajući javni interes. Štoviše, valja podsjetiti da ocjena zakonitosti akta Unije u pogledu temeljnih prava ne može počivati na navodima koji se temelje na posljedicama tog akta u konkretnom slučaju (vidjeti u tom smislu presudu od 8. rujna 2020., Komisija i Vijeće/Carreras Sequeros i dr., C-119/19 P i C-126/19 P, EU:C:2020:676, t. 153. i navedenu sudsku praksu).

- 217 U tom pogledu valja dodati sljedeće.
- 218 Već se presudilo da, kad zakonodavstvo propisuje automatsku isplatu socijalnog davanja, kao što je starosna mirovina ili mirovina za nadživjele osobe, ono stvara imovinski interes koji u odnosu na osobe koje ispunjavaju njegove uvjete ulazi u područje primjene članka 17. Povelje (vidjeti u tom smislu presudu od 13. lipnja 2017., Florescu i dr., C-258/14, EU:C:2017:448, t. 50. i navedenu sudsku praksu). Mirovine tužiteljâ stoga su obuhvaćene materijalnim područjem primjene članka 17. Povelje.
- 219 Osim toga, iako pobijane odluke ne dovode do samog oduzimanja mirovina tužiteljâ, tim se odlukama ipak smanjuje njihov iznos. U tom smislu pobijane odluke ograničavaju pravo na vlasništvo tužiteljâ (vidjeti u tom smislu ESLJP, 1. rujna 2015., Da Silva Carvalho Rico protiv Portugala, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, t. 31. do 33. i navedenu sudsku praksu). Usto, Parlament je na raspravi priznao da je postojalo takvo ograničenje.
- 220 Stoga valja provjeriti poštuje li se tim ograničenjem bitan sadržaj prava na vlasništvo tužiteljâ, predviđa li se ono zakonom, odgovara li cilju u općem interesu i je li u tu svrhu nužno.
- 221 U tom pogledu, činjenica da Parlament nije izvršio tu provjeru nema nikakav utjecaj na predmete u ovom slučaju. Naime, takva provjera nije obvezna postupovna formalnost koju je Parlament trebao izvršiti prije nego što je donio pobijane odluke. Jedino je relevantno da konkretni učinci tih odluka ne povređuju bitan sadržaj prava na vlasništvo tužiteljâ.
- 222 Kao prvo, pravo na vlasništvo, koje je utvrđeno člankom 17. Povelje, ne može se tumačiti tako da daje pravo na mirovinu u određenom iznosu (vidjeti u tom smislu presudu od 13. lipnja 2017., Florescu i dr., C-258/14, EU:C:2017:448, t. 50. i navedenu sudsku praksu).
- 223 Kao drugo, ograničenje predmetnog prava na vlasništvo tužiteljâ u ovom se slučaju predviđa zakonom.
- 224 S jedne strane, pobijane odluke temelje se na članku 75. i članku 2. stavku 1. Priloga III. U tom se pogledu u točki 195. ove presude istaknulo da pravila iz Priloga III. nisu izmijenjena od stupanja na snagu Statuta zastupnika. Usto, članak 2. stavak 1. Priloga III. zahtijeva da se iznos mirovina smanji ili poveća kako bi se uzele u obzir relevantne zakonodavne ili regulatorne promjene u dotičnoj državi članici. Stoga se pobijanim odlukama, iako se njima prilagođava iznos mirovina tužiteljâ, nije izmijenio sadržaj prava na mirovinu koji je utvrđen pravom Unije.
- 225 S druge strane, Opći sud utvrđuje da su nova pravila izračuna tih mirovina dovoljno jasno i precizno utvrđena odredbama Odluke br. 14/2018, što tužitelji uostalom ne osporavaju. K tomu, okolnost koju ističu tužitelji da odluka nema oblik „zakona” u talijanskom pravu nema nikakav utjecaj. Prema ustaljenoj sudskoj praksi, pojam „zakona” treba shvatiti u njegovu „materijalnom”, a ne „formalnom” smislu. Slijedom toga, taj pojam obuhvaća sve odredbe pisanog prava, uključujući i podzakonske akte, kao i sudsku praksu koja ih tumači (vidjeti ESLJP, 18. siječnja 2018., Fédération nationale des associations et syndicats de sportifs (FNASS) i dr. protiv Francuske, CE:ECHR:2018:0118JUD 004815111, t. 160. i navedenu sudsku praksu).

- 226 Kao treće, Parlament tvrdi da se opravdanje ograničenja prava na vlasništvo tužiteljâ nalazi u Odluci br. 14/2018 jer je Ured predsjedništva Zastupničkog doma odlučio prilagoditi način izračuna mirovina koje se isplaćuju članovima tog doma. Konkretnije, Odluka br. 14/2018 opravdana je ciljem da se prilagodi iznos mirovina koje se isplaćuju svim zastupnicima u sustavu koji se temelji na obračunu doprinosa. Osim toga, prema mišljenju Parlamenta, iz sudske prakse Europskog suda za ljudska prava proizlazi da države raspolažu širokom marginom prosudbe, osobito u pogledu donošenja politika štednje javnih sredstava ili zakona kojima se uvode mjere štednje zbog teške gospodarske krize.
- 227 U tom pogledu Opći sud ističe da je, s obzirom na članak 2. stavak 1. Priloga III., donošenje pobijanih odluka nužno uvjetovano odlukama koje su donijela nadležna talijanska tijela. Stoga se prilikom ocjene cilja u općem interesu koji se želi postići ne mogu zanemariti ciljevi na temelju kojih je donesena Odluka br. 14/2018.
- 228 U tom pogledu valja utvrditi da se cilj na koji se poziva Parlament izričito navodi u preambuli Odluke br. 14/2018. Naime, u toj se preambuli navodi da je cilj te odluke da se „u skladu s metodom koja se temelji na obračunu doprinosa provede novi izračun iznosa doživotnih naknada, proporcionalnog dijela doživotne naknade iz mirovinskih prava i mirovina za nadživjele osobe na koje su prava stečena na temelju pravilnika koji je bio na snazi 31. prosinca 2011.” i da „novi izračun davanja koji je na snazi [ne može] dovesti do iznosa koji je veći od onog koji se trenutačno isplaćuje”.
- 229 Usto, tužitelji sami priznaju u tužbama da se „na nacionalnoj razini Odluka br. 14/2018 primjenjuje u okviru općenitije intervencije i da je njezin cilj smanjenje troškova koje snosi [talijanska] država”. Tu tvrdnju potkrepljuje jedan od njihovih odgovora na pisana pitanja Općeg suda. U tom odgovoru izjavljuju da je „*ratio legis* smanjenja provedenog Odlukom br. 14/2018 ušteda troškova u korist proračuna [talijanske] države”.
- 230 Iz tih elemenata proizlazi da je cilj Odluke br. 14/2018 smanjenje javnih troškova u kontekstu proračunske štednje. Upravo je sud Unije već priznao da takav cilj predstavlja cilj u općem interesu koji može opravdati povredu temeljnih prava (vidjeti u tom smislu presudu od 13. lipnja 2017., Florescu i dr., C-258/14, EU:C:2017:448, t. 56. i navedenu sudsku praksu; vidjeti u tom smislu i po analogiji i presudu od 14. prosinca 2018., FV/Vijeće, T-750/16, EU:T:2018:972, t. 108.).
- 231 Taj legitimni cilj treba se utvrditi i za pobijane odluke jer ne postoji razlog da se njihovo donošenje smatra autonomnim, nego je, naprotiv, kao što se to pojašnjava u točki 227. ove presude, uvjetovano odlukama koje su donijela nadležna talijanska tijela. Usto, pobijanim se odlukama istodobno nastoji postići legitiman cilj, koji je izričito naveden u članku 2. stavku 1. Priloga III., da se tužiteljima isplate mirovine čiji su iznos i uvjeti istovjetni onima mirovine koju primaju članovi Zastupničkog doma.
- 232 Kao četvrto, što se tiče nužnosti Odluke br. 14/2018 i, posljedično, nužnosti pobijanih odluka, Sud je već presudio da, s obzirom na osobito težak gospodarski kontekst posljednjih nekoliko godina, države članice raspolažu širokom marginom prosudbe kad donose odluke u gospodarskom području i da su u najboljem položaju za utvrđivanje mjera kojima se može postići traženi cilj (vidjeti u tom smislu presudu od 13. lipnja 2017., Florescu i dr., C-258/14, EU:C:2017:448, t. 57.). Jednako tako, Europski sud za ljudska prava već je smatrao da odluka o donošenju propisa u području socijalnih davanja obično podrazumijeva ispitivanje političkih, gospodarskih i socijalnih pitanja. Iz toga proizlazi da se državama ostavlja široka margina prosudbe, osobito za donošenje politika štednje javnih sredstava ili zakona kojima se uvode mjere štednje zbog teške gospodarske krize (vidjeti u tom smislu ESLJP, 10. srpnja 2018., Achille Claudio Aielli i dr. protiv Italije i Giovanni Arboit i dr. protiv Italije, CE:ECHR:2018:0710DEC002716618, t. 26. i navedenu sudsku praksu).
- 233 Međutim, tužitelji nisu dokazali da pravila utvrđena Odlukom br. 14/2018 nisu nužna za ostvarenje ciljeva koji se žele postići, koji su opisani u točkama 230. i 231. ove presude. Tužitelji nisu ni naveli da postoje druge manje ograničavajuće mjere koje bi omogućile ostvarenje navedenih ciljeva.

- 234 Osim toga, iz točaka 13. i 16. mišljenja pravne službe proizlazi da Odluka br. 14/2018 sadržava određen broj odredbi koje jamče njezinu proporcionalnost, a to su konkretno članak 1. stavci 6. i 7. te odluke. U tom pogledu, Parlament je u odgovoru na pisano pitanje Općeg suda dostavio tablicu iz koje je očito da je primijenio pravila iz članka 1. stavka 6. Odluke br. 14/2018 u korist 12 tužitelja. U skladu s navedenim pravilima, novi iznos njihove mirovine, koji je ponovno izračunan, povećao se za pola. Jednako tako, Parlament je na raspravi tvrdio, a da mu tužitelji nisu proturječili, da nijedan tužitelj nije od njega zatražio da primijeni pravila iz članka 1. stavka 7. Odluke br. 14/2018. Doista, ta pravila omogućuju da se poveća iznos mirovine osoba koje ne primaju drugi godišnji dohodak u iznosu većem od godišnjeg iznosa socijalne pomoći, a boluju od teških bolesti koje zahtijevaju primjenu neophodnih terapija ili pate od bolesti na temelju kojih se priznaje 100-postotna invalidnost.
- 235 Što se tiče posljedica koje pobijane odluke imaju za tužitelje, točno je da Opći sud ne isključuje da one mogu dosegnuti određeni stupanj težine. Međutim, taj stupanj težine sam po sebi ne omogućuje zaključak da pobijane odluke dovode do posljedica koje su nerazmjerne s obzirom na ciljeve koji se žele postići, osobito s obzirom na razinu smanjenja iznosa predmetnih mirovina, nove apsolutne iznose mirovina koji se procjenjuju u odnosu na trajanje mandata dotičnog bivšeg europskog zastupnika kao i činjenicu da se u novom načinu izračuna uzima u obzir osobni doprinos tog zastupnika. Osim toga, nijedna od posljedica koje tužitelji navode u svojim pismenima nije potkrijepljena ili dokazana. Budući da ne postoje konkretni elementi, ne može se stoga utvrditi da svaki od tužitelja snosi prekomjeren pojedinačni teret s obzirom na ciljeve koji se žele postići. U svakom slučaju, ocjena zakonitosti akta Unije u pogledu temeljnih prava ne može počivati na navodima koji se temelje na posljedicama tog akta u konkretnom slučaju (vidjeti u tom smislu presudu od 8. rujna 2020., Komisija i Vijeće/Carreras Sequeros i dr., C-119/19 P i C-126/19 P, EU:C:2020:676, t. 153. i navedenu sudsku praksu).
- 236 Stoga treba odbiti treći prigovor, koji se temelji na povredi prava na vlasništvo i, prema tome, prvi dio četvrtog tužbenog razloga u cijelosti.

b) Drugi dio četvrtog tužbenog razloga, koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti

- 237 U okviru drugog dijela tužitelji tvrde da se pobijanim odlukama neproporcionalno povređuje njihovo pravo na vlasništvo, koje je zajamčeno člankom 17. Povelje. Svaki od tužitelja neopravdano snosi prekomjeren pojedinačni teret za koji ne postoji opravdani razlog.
- 238 Parlament zahtijeva da se drugi dio četvrtog tužbenog razloga odbije kao neosnovan.
- 239 U tom pogledu, budući da tužitelji samo ponavljaju da se pobijanim odlukama neproporcionalno i neopravdano povređuje njihovo pravo na vlasništvo, drugi dio četvrtog tužbenog razloga treba odbiti iz istih razloga koji su izneseni u točkama 222. do 235. ove presude.

c) Treći dio četvrtog tužbenog razloga, koji se temelji na povredi načela jednakog postupanja

- 240 U okviru trećeg dijela tužitelji tvrde da pobijane odluke povređuju načelo jednakog postupanja. Te se odluke jednako primjenjuju na bivše zastupnike koji su obuhvaćeni Prilogom III. i talijanske zastupnike na koje se izravno odnosi Odluka br. 14/2018. Međutim, postoje velike razlike između mirovinskih sustava tih dviju kategorija zastupnika. S jedne strane, sustav predviđen Prilogom III. Pravilnika PEAM jest mirovinski sustav koji se temelji na dobrovoljnom pristupu, dok dotični talijanski zastupnici automatski pristupaju nacionalnom mirovinskom sustavu. S druge strane, cilj je Odluke br. 14/2018 smanjenje troškova koje snosi Talijanska Republika, dok se sredstva potrebna za mirovine tužiteljâ osiguravaju iz proračuna Parlamenta.
- 241 Pobijanim se odlukama različito postupa i prema bivšim europskim zastupnicima izabranim u Italiji u odnosu na bivše europske zastupnike izabrane u Francuskoj ili Luksemburgu, iako su svi obuhvaćeni istim Prilogom III.

- 242 Naposljetku, u odgovoru na pisano pitanje Općeg suda tužitelji su istaknuli i prigovor nezakonitosti članka 75. i članka 2. stavka 1. Priloga III. Naime, prema mišljenju tužiteljâ, ako za Pravilnik FID treba smatrati da omogućuje Parlamentu da dovede u pitanje konačno stečena prava na mirovinu, tada to dovodi do umjetne jednakosti postupanja u različitim situacijama.
- 243 Parlament zahtijeva da se treći dio četvrtog tužbenog razloga odbije kao neosnovan.
- 244 U tom pogledu, prema ustaljenoj sudskoj praksi, načelo jednakog postupanja zahtijeva da se u usporedivim situacijama ne postupa na različite načine i da se u različitim situacijama ne postupa na isti način, osim ako bi takvo postupanje bilo objektivno opravdano (vidjeti presudu od 26. studenoga 2013., *Kendrion/Komisija*, C-50/12 P, EU:C:2013:771, t. 62. i navedenu sudsku praksu).
- 245 Valja utvrditi da tužitelji u biti prigovaraju Parlamentu da ih je izjednačio sa zastupnicima iz Zastupničkog doma, iako se njihove situacije razlikuju. Osim toga, Parlament je protivno načelu jednakog postupanja prema tužiteljima postupao različito u odnosu na druge bivše europske zastupnike, unatoč tomu što su potonji zastupnici obuhvaćeni istim pravnim sustavom, odnosno Prilogom III.
- 246 Međutim, ti prigovori u tužbama koji su istaknuti protiv pobijanih odluka ne proizlaze iz tih odluka, nego iz pravila utvrđenih člankom 75. i člankom 2. stavkom 1. Priloga III. Stoga argumente tužiteljâ treba ocijeniti samo s obzirom na ta dva članka na koje se uostalom odnosi njihov prigovor nezakonitosti.
- 247 Tužitelji u svojem prigovoru nezakonitosti tvrde da, ako za Pravilnik FID treba smatrati da omogućuje Parlamentu da dovede u pitanje konačno stečena prava na mirovinu, tada se člankom 75. i člankom 2. stavkom 1. Priloga III. povređuje načelo jednakog postupanja.
- 248 U tom pogledu prigovor nezakonitosti treba odbiti iz razloga sličnih onima koji su izneseni u točkama 189. do 191. ove presude. Naime, taj se prigovor nezakonitosti temelji na pogrešnoj pretpostavci prema kojoj je Parlament ovlašten mijenjati stečena prava na starosnu mirovinu, iako to nije slučaj. Na temelju članka 75. i članka 2. stavka 1. Priloga III. dopuštena je samo izmjena iznosa navedenih mirovina.
- 249 Osim toga, ni na temelju jednog argumenta koji su istaknuli tužitelji ne može se utvrditi nezakonitost članka 75. ili članka 2. stavka 1. Priloga III.
- 250 Kao prvo, tužitelji prigovaraju Parlamentu da prema njima nije postupao jednako kao prema bivšim europskim zastupnicima izabranim u Francuskoj ili Luksemburgu koji su također odlučili pristupiti mirovinskom sustavu iz Priloga III. Stoga se prema tužiteljima postupalo različito, iako se nalaze u istoj situaciji kao i ti drugi bivši zastupnici jer su svi obavljali iste dužnosti tijekom istog razdoblja.
- 251 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, elemente koji su svojstveni različitim situacijama i njihovu usporedivost stoga valja utvrđivati i ocijeniti osobito s obzirom na predmet i svrhu akta Unije kojim se uvodi razlikovanje u pitanju (vidjeti presudu od 16. prosinca 2008., *Arcelor Atlantique i Lorraine i dr.*, C-127/07, EU:C:2008:728, t. 26. i navedenu sudsku praksu).
- 252 U tom pogledu nije sporno da je mirovinski sustav iz Priloga III. uspostavljen kako bi se zajamčilo jednako postupanje, među ostalim, između bivših europskih zastupnika izabranih u Italiji i članova Zastupničkog doma. Taj je cilj izričito naveden u članku 1. stavku 2. i članku 2. stavku 1. Priloga III. Jednako postupanje stoga je osnovno obilježje sustava uspostavljenog Prilogom III. Štoviše, kao što se to navodi u točki 209. ove presude, ta je jednakost jedino precizno i bezuvjetno jamstvo koje je Parlament pružio tužiteljima kad su pristupili mirovinskom sustavu iz Priloga III.

- 253 Svrha i predmet Priloga III. u ovom je slučaju stoga da se zajamči jednako postupanje između bivših europskih zastupnika izabranih u Italiji i članova Zastupničkog doma.
- 254 Prema tome, tužitelji se ne nalaze u istoj situaciji kao bivši europski zastupnici izabrani u Francuskoj ili Luksemburgu koji su također odlučili pristupiti tom mirovinskom sustavu. Naime, mirovine bivših europskih zastupnika izabranih u tim dvjema državama članicama ne uređuju se pravilima utvrđenim talijanskim pravom, nego drugim nacionalnim pravilima koja se primjenjuju konkretno na njih.
- 255 Kao drugo, tužitelji tvrde da je Parlament prema njima postupao jednako kao prema bivšim članovima Zastupničkog doma, iako se njihove situacije razlikuju u trima aspektima. Najprije, pristupanje je mirovinskom sustavu uspostavljenom Prilogom III. dobrovoljno, dok je, u pogledu članova Zastupničkog doma, pristupanje talijanskom mirovinskom sustavu automatsko. Nadalje, cilj je Odluke br. 14/2018 smanjenje troškova koje snosi Talijanska Republika, dok takav cilj nije primjenjiv na tužitelje. Konačno, iz toga proizlazi problem djelotvorne sudske zaštite jer bivši europski zastupnik izabran u Italiji koji nije bio i član Zastupničkog doma nije mogao istaknuti pred Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Pravosudno vijeće Zastupničkog doma) nezakonitost Odluke br. 14/2018 i njezinu primjenu na bivše europske zastupnike.
- 256 S obzirom na predmet i svrhu Priloga III., koji su opisani u točkama 252. i 253. ove presude, argumenti tužiteljâ ne utječu na valjanost članka 75. i članka 2. stavka 1. Priloga III. s obzirom na načelo jednakog postupanja.
- 257 Naime, prema sudskoj praksi navedenoj u točki 244. ove presude, načelo jednakog postupanja ne zahtijeva da su situacije u potpunosti jednake kako bi se moglo primijeniti jednako postupanje. Te situacije samo moraju biti usporedive. Međutim, ni na temelju jednog od triju argumenata koje su istaknuli tužitelji ne može se smatrati da se situacija potonjih tužitelja bitno razlikuje od situacije bivših članova Zastupničkog doma.
- 258 Podredno, Opći sud utvrđuje da se u skladu s tezom tužiteljâ u biti ne dopušta nikakvo jednako postupanje između njih i članova tog doma. Međutim, kad bi se prihvatila ta teza, Prilogu III. oduzeo bi se svaki koristan učinak, pri čemu bi se dovela u pitanje sama biti tog mirovinskog sustava. Ta bi teza paradoksalno dovela do toga da se mirovine tužiteljâ ne mogu više izračunati ni isplatiti jer upravo iznos i uvjeti odobravanja navedenih mirovina ovise o pravilima predviđenim talijanskim pravom.
- 259 Naposljetku, što se konkretno tiče nemogućnosti određenih tužitelja da osporavaju zakonitost Odluke br. 14/2018 pred Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Pravosudno vijeće Zastupničkog doma), Opći sud utvrđuje da ta postupovna prepreka ne proizlazi iz prava Unije, nego je svojstvena talijanskom pravu. U svakom slučaju, Opći sud i dalje nije nadležan, u okviru tužbe podnesene na temelju članka 263. UFEU-a, za izravno ocjenjivanje usklađenosti talijanskog prava s obzirom na temeljna prava, i osobito s obzirom na pravo na djelotvornu sudsku zaštitu.
- 260 Slijedom toga, valja odbiti treći dio četvrtog tužbenog razloga kao i četvrti tužbeni razlog u cijelosti i, prema tome, tužbu u cijelosti a da pritom nije potrebno odlučiti o dopuštenosti prvog dijela tužbenog zahtjeva u predmetu T-465/19 ni o dopuštenosti drugog dijela tužbenog zahtjeva (vidjeti u tom smislu presudu od 26. veljače 2002., Vijeće/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, t. 52.).

Troškovi

- 261 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelji nisu uspjeli u postupku, valja im naložiti snošenje vlastitih troškova i troškova Parlamenta, u skladu s njegovim zahtjevima.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba u predmetu T-453/19, Panusa/Parlament, odbacuje se kao nedopuštena.**
- 2. Ostale tužbe se odbijaju.**
- 3. Maria Teresa Coppo Gavazzi i drugi tužitelji čija se imena navode u prilogu snosit će, osim vlastitih troškova, i troškove Europskog parlamenta.**

Svenningsen

Barents

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 15. listopada 2020.

Potpisi